

IMMACULATA

2/1998

Č.36

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1998

(Druhý rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Duch Svátý)

- Březen** - Aby nás Duch Svátý osvobodil od hříchu a učinil z nás radostné hlasatele Evangelia přinášející spásu.
- Duben** - Abychom uměli přijímat Ducha Svatého jako dar od Vykupitele a jako vždy novou energii pro obnovování Církve.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přесvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

Panna Maria neustále kráčela životem po cestě víry, naděje a lásky a plného odevzdání sebe sama do Boží vůle. Nejheroičtější obraz tohoto životního postoje vidíme na Kalvárii pod křížem, kde dle Božího rozhodnutí trpí v hloubi srdce spolu se svým Synem a svým mateřským duchem se spojuje s Jeho obětí. S láskou souhlasí s Jeho obětí za spásu lidstva.

Zde máme příklad toho, kam až došel souhlas víry Panny Marie, kam až Jí zavedla připravenost k plnění Božího plánu spásy, Její poslušnost vůči Otci. Proto si sv. Irenej dovoluje tvrdit: „... svou poslušností se stala příčinou spásy zároveň své jako i celého lidského pokolení.“

Jde o ten moment, kdy Ježíš z kříže dává Marii za matku svému učedníku a v něm Církvi, aby pokračovala, zároveň vůči Janovi jako i vůči nám všem, v mateřském díle, stejně tak, jak to činila vůči svému Synu, aby nám byla matkou, oporou, příkladem i pomocí.

Můžeme tvrdit, že podobně jako vrcholná obět Syna Otci (Lk 23,46) je tím nejvyšším vrcholem lásky, tak také heroická přítomnost Marie v oběti Syna, poukazuje na nejdokonalejší zralost a připravenost k oběti, daru sebe sama. Ježíš z Ní učinil tento dar lidstvu, jež je reprezentováno učedníkem, kterého Ježíš miloval.

K této zralosti a vrcholnému postoji lásky jsme zváni my všichni. To je možné pochopit a prožít jedinečně pod křížem. Proto přítomnost kříže v našem životě je výzvou k duchovnímu synovství i mateřství a darem ke spáse.

Ježíš stále miluje člověka, a proto nám dává Matku.

Jménem redakce Vám všem, milí čtenáři, přeji zralost křesťanského postoje vůči životu a z toho plynoucí velikonoční radost z vítězství dobra nad zlem.

Pokoj a dobro! Aleluja!

o. Josef

Dvě jména

Dvěma očima na tebe hledí
nekonečná láska
dvě ruce po tobě spiná
tvoůj věčný Otec
dvě srdce pro tebe stvořil
jichž láska je silnější smrti
dvě uši, slyšící každý tvoůj dech
dva nejkrásnější diamanty
svého království
uložit chce do čelenky tvé duše
dvěma sloupy nést její klenbu
křídly dvěma ji uchvátit
do nebeského Jeruzaléma
zjevit dvě jména
bez nich není spásy
Ježíš a Maria.

P. František Klika
ze sbírky „Sváteční meditace“

Život svatého Františka z Assisi

Stan Rougier

Touha po rytířské slávě

Rok 1202, Františkovi je jednadvacet. Srdce se mu dme štěstím a radostí ze života. Touží po velikosti a slávě, vábí ho daleké horizonty dobrodružství. Ideálem mladého muže je rytířství. A to se osvědčí jen v boji. Františkovi se nabízí příležitost: v Perugii se válčí a František této příležitosti využije. Představuje si, že právě tam, ve válce, v bitvě, rytířskou statečností najde příležitost jít až do krajnosti svých mladých možností, že může přerůst sám sebe, poznat se, jak se ještě nezná. Sní samozřejmě jen o vítězství: on, statečný rytíř, půjde od vítězství k vítězství. To je celý František - odvážný snilek: nikdy se mu nebude zdát něco dost veliké - jeho srdce žízni po nekonečnu, prostě po nekonečnu ve všem. A tak vyjíždí s malou armádou do boje proti městu Perugii. A jeho sen se rozplyne. Válka není to, o čem čítáme v dobrodružných románech, válka není nic, o čem by se dalo snít. František si ji zidealizoval, udělal si z ní modlu, kterou chtěl uctívat a být jí ozářen. Válka se stala Františkovým idolem - mladý člověk prostě nemůže žít bez ideálu, něco zbožňovat a něčemu se obětovat musí: pták je stvořen pro let, člověk pro adoraci.

Ale co vidí mladý František ve válce? Roztříštěné lebky kamarádů, mrtvolky mladých mužů v rozkladu zůstávají jako hrůzné šlépěje války. Nikde ani záblesk něčeho slavného, velkého, o čem František snil. Odporná prostřednost všeho - táborového života, válečné vřavy, umírání v krvavém kalu pod kopyty koní. František byl zajat. Uvrhli ho do vězení. V odporné díře prožil tři sta šedesát pět nekonečných dní. Tma a nesnesitelný smrad zastárlé moči, výkalů, nemytých těl. Žalář - to byl hrozný mezník ve Františkově životě. Rozdělil neodvolatelně a nesmazatelně jeho čas. Nikdy už nepřestal datovat události svého života „před“ a „po“. Tak tohle že je život, rytířská sláva? Zatímco on kdysi bláznivě vyváděl a poskakoval jako šašek pod lampióny rodného města, jiní mladí mužové byli pro rytířskou slávu mrzačeni, hnili v žalářích, spoutaní okovy - teď už vidí, co je

život. Čím radostněji bouří v mladém srdci touha žít - krásně, čistě, slavně a bohatě, tím odpornější hořkostí chutná deziluze a rozčarování.

Prosím vás, naléhavě vás prosím: rozpomeňte se vy na své první revoltující deziluze. Pokud se vám to podaří, pochopíte, co se v té chvíli stalo: otřesný objev, že existuje zlo. A bolest. A křivda. Pamatujete se ještě dost živě, jak jste se vy vyrovnali s rubem dekoru, který jste v plné ošklivosti zahledli? A protrpěli...

František se vrací z Perugie asi tak, jako se mladý Francouz v padesátých letech vracel z Alžíru, Američan z Vietnamu. A jako všichni, kteří se kdy vraceli z bojišť všech válek, ať byla sedmiletá, třicetiletá, první či druhá světová, ať měla sebekrásnější název bojů dvou růží. Už nikdy nebyl František a nikdo, kdo se vrátil z války, takový, jaký byl předtím.

František je teď ještě více nervově labilní. Zmítá se mezi depresí a vzruchem. Ještě bláznivěji se vrhá do svých bouřlivých zábav. Tři roky jej

taková zběsilost vysiluje. A pak onemocní. Bonaventura o tom píše: „Utrpení učí pochopit spoustu věcí... Bůh dovolil, aby tělo bylo podrobeno dlouhé nemoci a duše se tak připravila na invazi Ducha Svatého.“

Kdo je tedy schopen splnit tvá přání?

Jsme v roce 1205. Františkovi je čtyřiařdvacet let. Zoufale se pokouší oživit své staré sny. Uslyší, co se povídá o francouzském rytíři Gauthierovi de Brienne. Ten prý usiluje o to, aby byla vrácena papeži odcizená území. A Františka se zmocní nadšení: tak tohle je konečně něco, něco dost vznešeného, co odpovídá jeho tížadosti. Staří kumpáni ho nepoznávají - co se to s Františkem děje? „Stanu se velkým knížetem, náčelníkem, konečně něčím...“ Ve skutečnosti je bolestně rozlomen. Jednou částí své bytosti pořád ještě touží po vojenské slávě. Druhou částí už o ní vytrvale pochybuje. Ale je tu zase ten starý sen a František neodolá. Znovu jej zvlábí boj. Ale vrátili se horečnaté stavy. Přikován na bolestné lůžko, zažije František u Spoleta znovu, co je to být opuštěn, bez pomoci patřit mezi ty, kdo byli odsunuti, vyřazeni z aktivního dění, prostě „osudem odmítnuti“. To je Františkův případ: vysněná budoucnost vojenské slávy se k němu otočila zády. Nemoc a neštěstí bývají zpravidla chvillemi, kdy se zjevuje pravda, otřesou člověkem, pomáhají vidět jasně, tak otřesně jasně.

„Františku, Františku, co myslíš: je schopnější splnit tvé touhy Pán pánů, Král králů, nebo jeho kapitáni?“ „Samozřejmě Pán a Král.“ „Tak pročpak nařikáš, že nejsi schopen jít s kapitánem?“ František mlčí. „Františku, nejsi ty vlastně na nejlepší cestě minout se se svým skutečným pánem?“ František mlčí. „Za jakým štěstím se to pořád ženeš, Františku? Hledáš kalužinky a přece víš, že jen moře může utišit tvou touhu po štěstí. A oceán je ti k dispozici...“

Ty noci u Spoleta... ta chvíle, kdy vojenští kamarádi s hlaholem opouštějí tábor a nechávají nemocného Františka jeho myšlenkám. Ty bezesné noci, bolestně hledáním toho, co je vlastně Podstatou. Kdo by je neznal z vlastního mládí... toužili jsme jen vzhůru, ve všem jsme hledali vůni a stopu Absolutna. Františku nejsou vlastně jen

sliby chyby všechny ty vábničky vojenské slávy: řízná polnice, když se vojsko šikuje, hřmění a víření bubnů, trikolóry, orlové a lvi na korouhvičkách, všechna ta paráda... Vždyť ty ses mýlil, Františku! Čelem vzad!

Kdopak to promlouvá tak naléhavě, že není možno neposlechnout?

„Má nevěsta je krásnější nad všechny krásné dívky města Assisi!“

František se vrací domů. Projíždí Folignem. Prodá svého koně. Vstoupí do kaple svatého Damiána a dá starému knězi všechno, co za svého hnědáčka stržil. A už není ani stébla podobnosti mezi nevázaným bouřlivákem ze věrejška a tímhle Hamletem, mlčícím, přemýšlivým, který hledá jen samotu. František vystřízlivěl z okouzlení. Nádherné okolí, krása přírody, veselí kamarádi? To přece mívál tak rád a teď zůstává netečný. Začíná mu Jakubův boj s andělem. Rimbaud o tom boji prohlásí, že je nad všechny boje nejkrutější.

Celé dny se František potuluje sám, vyhledává ticho jeskyně ve skalách, vábí ho osamělé kapličky. František hledá a hledá... někoho, komu by mohl dát svůj život. Jak bývá hrozný ten okamžik v mládí, kdy se hraje o náš osud. Hledat - to znamená také tak trochu umírat. Jak se zcela zřeknout toho, o čem víme, že může zmobilizovat naši sílu? „Tvě malomocenství - to je nezužitkováná láska,“ říká Gino. Smutek a bezradnost toho, kdo hledá, kdo hladoví a touží, aby sloužil někomu a něčemu velikému - a neví komu a čemu. Komu se dát? Čemu se dát? Dimenze tohoto utrpení je závratná. A jen ten, kdo ji pochopil v celém rozsahu, porozumí, že je možné jásat, radostí přímo bláznit, když jsme jen zahlédli náznak toho, co hledáme.

Jedné bláznivé noci byl František zvolen králem nějaké maškarády. Ale tahle nezávazná zábaava se už nedotýkala starého Františka, spíše jeho sochy z chladného mramoru. Byl už jiný. A byl už opilý radostí, o níž ti druzí neměli potuchy; radostí z jistoty. Snad něco z ní zahlédl Františkův kumpán, když na něj zavola: „O které krasavici to sníš, Františku?“ A František zahleděný k hvězdám vydechl: „Nad všechny krásné dívky nejkrásnější je má nevěsta!“

Když o téhle příhodě později sám vyprávěl, řekl: „Byl jsem v té chvíli tak přemožen radostí, že bych nebyl prstem pohnul, kdyby mne někdo chtěl zabít.“

Ale po chvíli oslnivé radosti přichází smutek: „Jak je to možné, že jsem žil takhle prázdně, naničovatě, pokriveně? Až dosud. Tak dlouho. Jak je možné, že jsem žil tak mimo život?“

Hanba za tolik promarněných let, rozplýtvaných na nic! Snad právě ona pomůže vysvětlit Františkovu posedlost chudobou a pokorou. Tak ho hanba cele ovládala. Styděl se za všechno: jak pošetile se hnal po bláznivých radostech, po slávě, jak se snažil získat peníze stůj co stůj jen proto, aby je nesmyslně rozházel.

František propadá vnitřní krizi. Neklid, váhání, bolestný zmatek.

Kolik mladých lidí už jsem takhle viděl! Kořist oblundě osamělosti. „Sní o nekonečnu jako gazely v kleci,“ říká Saint-Exupéry, „hledají nekonečno, které by je vyplnilo.“ Jaká hořkost to je, cítíme-li, že jsme stvořeni k tomu, abychom vzali do náruče celý svět, a víme, že náš osud je vepsán do vývěsního štítu nad krámem: BERNARDONE & SYN - látky ve velkém. Žít - to je něco jiného. Tak co mne může učinit opravdu mnou samým a je to věčné?

Trojí setkání

František se podobá člověku, který je zmítán vysokými vlnami a už už tone. Když ho vlna vyneše nad hladinu, volá: „Nechám všeho. Musím najít to, co jediné je podstatné.“ Utrpení už ho uschopnilo natolik, že vnímá i nepatrný pokyn Božího oka. Dochází k němu skrze všední události. Trojí setkání pomůže Františkovi najít to, co hledal.

První událost byla pouť do Říma. František si vymění své hezké šaty s jakýmsi potulným žebřákem, tím se zařadí do společenské třídy těch, kdo nemají žádná práva. Jí okoralý chléb, který lidé dávají žebřákům - Bernardonův syn na pouť žebřá. Je ohromen životními podmínkami těch, kdo už nemají zastání podle žádného lidského práva a žijí jen z ruky Boží Prozřetelnosti. Františka při tom zaplaví zvláštní pocit štěstí.

Není to právě u Františka ani první ani poslední případ, kdy Bůh vstoupí do lidského živo-

ta inkognito v podobě člověka vyděděného, odstrčeného, vyloučeného z dobrého průměru. Vyprávěl mi o tom jeden můj přítel kněz. A týkalo se to jeho povolání. Seděl kdysi v pařížském parku na lavičce se svou snoubenkou a cítil se úžasně šťastný. Tu k nim přišel opuštěný, ubohý, osamělý člověk. Můj přítel prý byl zachvácen touhou nějak se s tím ubožákem podělit o své štěstí. Jenže jeho štěstí byla ona dívka - a ta byla nedělitelná. V tu chvíli byl onen mladý muž přepaden mohutnou touhou mít takové štěstí, o něž by se mohl právě s takovými nešťastníky podělit. A tak se rozhodl zasvětit celý život jedinému: sdílet se o Krista se všemi, kteří nejsou milováni, jsou odstrčeni, ponecháni své osamělosti. Těm může pomoci jen a jen vroucně sdílená radostná zvěst našeho Pána. Takový odstrčený člověk, žebřák - má v sobě cosi společného s Bohem. Také Bůh často stojí u našich dveří a touží, abychom mu darovali svou lásku.

Potom se František setkal s malomocným. Samozřejmě se lepry děsil jako se jí děsí každý normální člověk. František se jí děsil ještě víc: třinácté století považuje lepru za Boží prokletí. Kdykoliv František takového proklatce potkal, odvrátil hlavu a zacpal si noc. Normální reakce zdravého na nemoc. Ale toho dne se neodvrátil. Seskočil s koně, vzal toho nemocného do náruče a dokonce prý ho políbil. To byl asi ten nejvíce rozhodující moment v jeho životě. Pochopí později tajemství nepochopitelné přitažlivosti: „Co jste učinili nejmenšímu z mých bratří, učinili jste mně.“ Ježíš je opravdu přítomen v každém, kdo trpí.

A konečně třetí setkání. František vstoupí do kaple svatého Damiána. Modlí se. Prosí vroucně: „Pane, velký Králi, Stvořiteli můj, co ode mne chceš? Proč jsi mne vůbec stvořil? Prosim tě o světlo do noci svého srdce.“

Bůh, ke kterému se takto obrácíme, není abstraktum. Není ani vzdálený, ani nepřístupný. Má lidskou podobu. Ikona jeho lidské tváře je tady v kapli, František ji vidí: oči, podivuhodné oči, nesmírné, hluboké, sladké, byzantské, „Františku, můj dům je zchátralý... Nemohl bys jej opravit?“

(Pokračování příště)

Petr našich dnů

„Ideologické a ekonomické systémy, jenž následovaly po sobě v posledních stol-
letích, zdů-
razňovaly
často kon-

Církev nabízí kulturu lásky a života

frontaci jako metodu, neboť v jejich záměrech se nacházela zrna odporu a rozkolu. To hluboce podminilo koncepci člověka a jeho vztahy s jinými. Některé z těchto systémů se dožadovaly, aby náboženství bylo omezeno na oblast čistě individuální, a tak aby nemělo záden vliv ani společenský význam. V tomto smyslu je třeba připomenout, že moderní stát nemůže stavět své politické zřízení na ateismu ani na náboženství. Stát, dalek od každého fanatismu nebo krajního sekularismu, má vytvářet klidnou společenskou atmosféru i zákonodárství, které dovoluje každé osobě a každému náboženskému vyznání žít svobodně svou víru, zviditelňovat ji ve veřejném životě, počítat s prostředky a prostorem postačujícím k tomu, aby jim bylo umožněno vnést do života národa své duchovní, morální a občanské bohatství.

Na druhé straně se na mnoha místech rozvíjí jistá forma kapitalistického neoliberalismu, který si podřizuje lidskou osobu a rozvoj národů váže na slepé síly trhu, a tak nakládá prostřednictvím svých středisek vlády nesnesitelná břemena na země, které neměly takové štěstí. Dochází k tomu, že jako podmínka udělení nové pomoci jsou předloženy takové hospodářské programy, jež překračují možnosti zemí potřebujících pomoc. Tímto způsobem jsme svědky přehnaného obohacování se nepočetné skupiny lidí za cenu rostoucí bídě velmi početné skupiny lidí tak, že bohatí jsou stále bohatší a chudí stále chudší.

Draží bratři: Církev je učitelkou člověčenství. Proto tváří v tvář těmto systémům nabízí kulturu lásky a života a navrácí lidstvu naději a sílu lásky prožívané v jednotě, kterou si přál Kristus. Proto je třeba projít cestu smíření, dialogu a bratrského přijetí bližního, ať je to kdokoli. Církev, když plní své poslání, nabízí světu novou spravedlnost, spravedlnost Božího království (srov. Mt 6,33). U různých příležitostí jsem se odvolával na společenské záležitosti. Stále je třeba o tom mluvit, dokud bude na světě nespravedl-

nost třeba jen minimální, protože v opačném případě by Církev nedodržela věrnost svému poslání, jež ji svěřil Ježíš Kristus. Sázkou ve hře je člověk, konkrétní osoba.

I když se doba okolnosti mění, vždy existují lidé, kteří potřebují hlas Církev, aby byly poznány jejich nepokoje, jejich starosti a bída. Ti, kteří jsou v podobné situaci, mohou si být jisti, že nebudou oklamáni, neboť Církev je s nimi a papež je zahrnuje svým srdcem a povzbudivým slovem; všechny, kteří na sobě pocítují nespravedlnost. Učení Ježíšovo si zachovává nenarušenou moc na prahu roku 2000. Zavazuje nás všechny, moji bratři. Při hledání spravedlnosti Království se nemůžeme zastavovat před obtížemi a nepochopeními. Jestliže Mistra výzva ke spravedlnosti, ke službě a lásce je přijata jako Dobrá novina, tehdy srdce roste, mění se kritéria a rodí se kultura lásky a života. Tohle je veliká proměna, na kterou společnost čeká a kterou potřebuje; je možné ji dosáhnout jen tehdy, když se nejprve uskuteční obrácení srdce každého jednotlivce, což je podmínkou nezbytných změn společenských struktur.

Duch Páně mě poslal, abych vyhlásil zajatým propuštění... abych propustil zdeptané na svobodu (srov. Lk 4,18). Ježíšově Dobré zprávě musí jít ruku v ruce hlásání svobody opírající se na solidní základu pravdy: Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí (J 8,31-32). Pravda, na kterou navazuju Ježíš, to není jen rozumové pochopení skutečnosti, ale pravda o člověku a o jeho nadpřirozeném postavení, o jeho právech a povinnostech, o jeho velikosti a omezeních. Je to ta stejná pravda, kterou hlásal Ježíš svým životem, kterou potvrdil před Pilátem a svým mlčením před Herodem; ta stejná, která ho přivedla na spasitelný kříž a k slavnému zmrtvýchvstání."

Úryvek z kázání Svatého Otce při mši sv. na náměstí Revoluce v Havaně dne 25. 1. 1998

Pod ochranou a vedením svatého Josefa

19. března slavíme slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie a patrona všeobecné církve. Sv. Josefovi je věnován celý měsíc březen, ve kterém se připravujeme na Velikonoce.

V evangeliích není zaznamenáno žádné slovo sv. Josefa, ale z jeho činů lze soudit, že byl velkým světcem. V evangeliu podle sv. Lukáše čteme hned na začátku, že v galilejském městě, které se jmenovalo Nazaret, žila Panna Maria, „zasnoubená muži jménem Josef, z rodu Davidova“. Když Jí anděl Gabriel zvěstoval, že porodí Syna, který bude Spasitelem světa, zeptala se: „Jak se to stane? Já žádného muže nepoznávám.“ Stěžď můžeme pochopit její otázku, pokud dříve neučiníme závěr, že již před zvěstováním se rozhodla setrvat v panenství. S tímto rozhodnutím souhlasil její snoubenec. Podobně jako Jan Pavel II., „můžeme se domnívat, že v okamžiku zasnub existovala mezi Josefem a Marií dohoda ohledně budoucího života v panenství. Ostatně Duch Svátý, který nadchnul Marii k volbě panenství v perspektivě Vtělení a který chtěl, aby se toto Vtělení uskutečnilo v rodinném prostředí příznivém pro výchovu Dítěte, mohl způsobit, aby se také v Josefovi zrodil ideál panictví“.

V litanii ke sv. Josefovi je mnoho superlativů vyjadřujících jeho ctnosti, které mají své opodstatnění v evangelijském poselství: nad jiné spravedlivý, nad jiné čistý, nad jiné moudrý, nad jiné statečný, nad jiné poslušný, nad jiné věrný. Sv. Maxmilián Kolbe napsal ve svém zápisníku v roce 1919: „Sv. Josef je největší ze všech svatých hned po Panně Marii“. Rytířstvo Neposkvrněné pak vyzval k následování sv. Josefa v jeho vztahu k Matce Boží. O Vánocích v roce 1938 říkal v Niepokalanově: „Prosme sv. Josefa, abychom se ode-

vzdali Neposkvrněné a tak se pro Ni obětovali, pracovali a žili - jako on“.

Během staletí si křesťané brali vzor ze Svaté Rodiny, což mělo veliký vliv na důstojný život mládeže a rodin, na volbu kněžského a řeholního povolání, na přijetí celibátu v kněžském povolání, na utváření nové civilizace, ve které byl kladen důraz na čistotu dětí a mládeže a na svatost v manželství.

Přes tento ideál život křesťanů v manželství neztrácel na důstojnosti - „volba panenství v životě Marie neznamenala zavržení žádné hodnoty manželského stavu“ (Pavel VI.) - právě naopak, byla v něm větší úcta jednoho partnera k druhému a manželé si více vážili Božích plánů spojených s manželstvím. Dodržování šestého a devátého přikázání rozhodovalo o šťastně prožitém období mládí, o vzájemné lásce manželů až do smrti a o morální síle celých národů. K zachování těchto přikázání napomáhala denní modlitba v kruhu rodiny, časté přistupování ke svátostem a zvláště také pobožnost k Panně Marii a sv. Josefovi.

Sv. Maxmilián stále vyzýval každého k zachování čistoty podle jeho stavu a poukazyval na zdroje duchovní síly. Hrdinský příklad měl ve svých rodičích. V době svých studií v Římě se svěřil svému příteli, že jeho otec a matka složili slib čistoty na Jasné Hoře. Marianna Kolbe napsala v roce 1941 do Niepokalanova: „Když jsme měli pět synů, Bůh nám přikázal žít v čistotě... Po časných slibech trvajících jeden rok jsme byli připraveni na věčný slib čistoty.“ V archivu v Niepokalanově se dochoval rukopis Julia Kolbeho z 9. července 1908, který dal své manželce, když se chystala odjet do Lvova se svým nejmladším synem Josefem (pozdějším knězem): „Tímto potvrzuji, že mým přáním je, aby se moje manželka Marianna pod vlivem Božího vnuknutí zcela zasvětila Bohu. A slib

věčné čistoty, který bychom měli složit za tři roky, jsem připraven složit v nejkratší době...“ V takové rodině vyrůstal největší světec XX. století. V dětství, když prozradil matce vizi o dvou korunách, červené a bílé, řekl: „Nyní když jdu s maminkou a tatínkem do kostela, tak se mi zdá, že to již není maminka ani tatínek, ale Matka Boží a sv. Josef.“

Když sv. Maximilián viděl ohrožení čistoty pod vlivem lidské slabosti, napsal: „Po prvotním hříchu, nižší, smyslová část lidské přirozenosti bojuje proti její vyšší části, proti rozumu, stejně jako tato část vyšší zhřešila proti Bohu. To je trest. Kolikrát duše podceňuje pokoru, Bůh dopouští, že tělo bojuje proti duchu... Je třeba se mít na pozoru... Jako obvykle, prostředkem k vítězství je milost Boží. Pán Ježíš řekl: „Beze mne nemůžete nic učinit.“

Všechno závisí na stupni přiblížení se k Neposkvrněné... Kdo se stále bude obracet k Neposkvrněné, ten buď nikdy dobrovolně nesvolí k hříchu, anebo, když upadne, rychle z něho povstane... Snažme se všichni přibližovat stále více k Neposkvrněné a také jiné k Ní přitahovat“. Zvláště my, kteří jsme členy Rytířstva Neposkvrněné, využijme těchto rad.

Velikou pomocí k zachování šestého a devátého přikázání je rozjímání o utrpení Páně. O. Kolbe nejednou připomínal vizi Vandy Malčevské, kterou měla v roce 1872 během Velkého postu. Když viděla kruté bičování Ježíše Krista, zeptala se Ho, jakými hříchy bylo toto utrpení způsobeno. Uslyšela pak odpověď, že hříchy proti šestému a devátému přikázání, protože urážejí Trojjediného Boha, který „stvořil člověka jako svůj obraz“ (Gn 1,27). Pán Ježíš pak v této vizi žádal: „Ať vzniknou pod záštitou mé Neposkvrněné Matky spolky různých stavů, ale jednoho ducha, za účelem potírání neřesti a ochrany ctností a čistoty. Kdo miluje Boha a vlast, toho za přísahám pro mé ukrutné bičování a korunování trním: ať se stane členem těchto spolků - sám pak ať chrání čistotu a tupí neřesti a jiné ať k tomu nabádá“.

Když sv. Maximilián připomenul v roce 1925 tuto vizi Malčevské a slova Ježíšova, zároveň dodal: „Také Rytířstvo Neposkvrněné je jedním z těchto spolků. Pryč s lhovostí! Naplníme proto všechny síly, aby každý, komu Bůh dal rozum a schopnosti, získal co možná nejvíce duší pro Neposkvrněnou“. Těsně před válkou se ukázaly v „Rytířích“ dva cykly článků: o čistotě mládeže a o křesťanské rodině, jejichž autorem byl V. Majdaňski. Píše v nich: „Jsou mladí světci a jejich první vlastností je odvaha postavit se proti módě, kterou nám vnucují nepřatelé církve. Světec zavádí novou módu do každého odvětví života: doma, v armádě, v práci, během zábavy,

u snoubenky.“ Je nutno říci, že bez čistoty není štěstí ani v období známosti, ani v manželství a že jen člověk svatý je živelně šťastný... Odvážně musí působit také manželé, aby u nás byly zákony ve shodě s mravními normami, protože základem každého státu je zdravá a četná rodina. Potřebují také odvahu a milost Boží, aby se naučili sebeovládání, pokud nemohou mít více dětí.

V poslední době svobodní zednáři uskutečňují na celém světě své skutečně satanské usnesení: „Katolické náboženství neporazíme uvažováním, ale ničením morálky.“ Podporují je ti, kteří vydělávají velké peníze na antikoncepci, pornografii, prostituci, na drogách, zatímco se přizívají na lidské slabosti. Nenasytý sex vede nejen k nestoudnosti a rozvrácení rodin, ale také k různým úchylnostem, krve-smilstvu a dokonce k sadismu, jehož oběťmi se stávají často malé děti. Jak bolestné jsou názory těch, kteří chtějí vidět v morální nevázanosti nějakou jinou, modernější alternativu pro rozvoj civilizace. Jako by neslyšeli o Sodomě a Gomoře a neznali příčiny úpadku Římské říše. Jako by neviděli epidemie nemocí způsobené neřestí a holocaust nenarozených dětí.

Konvertita André Frossard napsal: „Pokud je zřejmé, že na zemi neexistuje žádná jiná naděje kromě křesťanské, pak je třeba mluvit.“ My to víme, a proto budme důslední. Mluvme s odvahou. Mluvme hlasitě, zvláště činy a životem. Braňme své domovy před darebáky a lháři, kteří stojí u našich dveří. Nekupujeme noviny, ani jiné nosiče informací, které urážejí naše křesťanské city, ani zboží nabízené prostřednictvím erotických reklam. Protestujeme proti pohoršování maličkých. Ani jeden hlas katolíků ve volbách pro ty kandidáty a ty strany, které podporují uvolňování mravů a vraždění nenarozených dětí! Poučujeme ty, kteří jsou v našem blízkém i dalším okolí.

Když svobodní zednáři zesílili útoky proti církvi a Svatému stolci, papež Pius IX. vyhlásil v roce 1870 sv. Josefa patronem všeobecné církve. Využijeme jeho ochranu a prosme ho: „Nejvěrnější Josefe, Oporo rodin, Postrachu pekelných duchů, Ochránce svaté církve, oroduj za nás!“ Pod vedením sv. Josefa obnovujeme a umocňujeme civilizaci Neposkvrněné a jejího Božího Syna. Ať každý začne zpovědi a velikonočním svatým přijímáním.

Rytíř Neposkvrněné

VELIKOST a SVATOST

Každý svatý je velkým člověkem, ale ne každý veliký člověk je zároveň svatým, i když mnohokrát udělal mnoho dobrého pro lidstvo. Oba však mají něco společného. Nepočítám zde lidi, kteří jsou známi pro svůj veliký majetek nebo pro svou velikou fyzickou sílu anebo ty, kteří se zapsali do lidské paměti jako velcí, avšak - známi jako škůdci a zločinci. Nemluví o nich, i když oni se někdy nejdou předhánějí ve zločinné vychytralosti, aby se stali slavnými. Zaměřím se pouze na ty, kteří jsou geniální, co se týče lidské mysli.

Génius a svatý mají mnoho společného. Převyšují lidi, mezi kterými žijí, a soustřeďují na sebe pozornost ostatních svou mimořádností. Oba dva si vytyčili cíl, který je mimořádný. Pak plní důvěry v bohaté dary přirozenosti nebo milosti usilují o jeho dosažení i přes četné překážky a těž-

kosti. Nejenom ti, kteří jim závidí, ale i jejich přátelé, i když někdy v dobré víře, jim brání v dosažení cíle. Oba dva, když dosáhnou požadovaného cíle nebo se už k němu přibližují, nacházejí následovníky zahleděné do nich, kteří je více nebo méně úspěšně napodobují. Vzpomínka na ně pak přechází z pokolení na pokolení. V dějinách se setkáváme s lidmi, kteří byli svatí a zároveň géniové, jako například sv. Pavel, sv. Augustin, sv. Tomáš, sv. Řehoř Veliký a mnoho jiných.

Mezi svatým a géniem, který neusiluje o svatost, je však zásadní rozdíl. Touhou génia neusilujícího o svatost je sláva. Pro ni namáhá svůj rozum, obětuje čas, věnuje schopnosti a přináší mnohdy i velké oběti. Zdokonaluje se pouze jedním směrem a zanedbává vše ostatní, a takto v sobě ničí rovnováhu a harmonii. Jiné pak svou disharmonii

foto: Adobe

poškozuje. U svatého je to opačné. Touží pouze po slávě Boží. Neohlíží se na lidské soudy, ale staví se nad ně. Všechny schopnosti duše a těla si zvláštním způsobem podřizuje. Tělo rozumu a rozum Bohu, z čehož pramení pokoj vítěze.

Když propukne bouře protivenství a nastane hromobití zloby, nenávisti i závisti, když zaútočí pohrdání, pomluvy a nactiutrhaní, přátelé odejdou anebo se dokonce připojí k nepřítelům, pak génius hyne pod tíhou těchto protivenství, šíří se, trpí a cítí se být nešťastný. Svatý se nad tím povznáší. Někdy pocítí bolest, ale ihned najde ukojení v modlitbě a plný důvěry v Boha kráčí v pokoji dál.

Když pak přijde nemoc anebo člověka přitlačí staroba, génius častokrát přestává být géniem, ro-

zumové schopnosti se mu oslabují. Svatý však bez ohledu na zdravotní stav a věk stále postupuje kupředu. I nemoci a utrpení se stávají pro něho žebříkem vedoucím k vyšší dokonalosti. V jejich ohni se očisťuje jako zlato.

Odkaz génia přináší lidstvu užitek, ale mnohokrát i škodu. Napoleon byl geniálním vůdcem, avšak způsobil lidem mnoho utrpení, prolil mnoho krve a svoji vlast ponechal oslabenou; dráhy, tiskárny, telegrafy, telefony atd. místo, aby šířily osvětu, staly

se v naší době rozsévají klamu a morálního úpadku. Kolik talentovaných literátů přiložilo ruku k ničení řádu a odvrácení čtenářů od Tvůrce? Kolik duší mladých lidí otrávil knihy a tiskoviny různého druhu? Svatý na své cestě zanechává všechno dobré (srov. Mk 7,37), po vzoru Ježíše Krista, zasévá pravdu a štěstí. Kam se jen dostane, přitahuje svým příkladem k nekonečnému Dobru.

Géniem se nemůže stát každý, avšak cesta ke svatosti je otevřená pro každého.

Zde jsou společné a rozdílné body mezi géniem a svatým. Setřít tyto rozdíly v talentovaných a vyvolených jedincích národa - to znamená připravit vrchol velikosti člověka: génia - svatého.

Maxmilián Kolbe (Rytíř Neposkvrněné z roku 1922)

Katechetka z Bavorska

Divíte se, že stále nosím Zázračnou medailku zavěšenou na šíji tak, aby ji všichni viděli? Když vám budu vyprávět proč, pak pochopíte. Můj tatínek byl ve válce zasažen střelou a svalil se na zem. Jeho kamarádi, kteří to viděli, si mysleli, že je mrtev. Tatínek se za malou chvíli však začal hýbat a doplážil se do krytu. Prozkoumal pak svůj vojenský plášť a vytáhl z něho náprsní tašku, ze které vypadla na zem kulka. Když si prohlížel náprsní tašku zjistil, že byla kulka provrtána až k místu, kde se nacházela rodinná fotografie, na které jsem byla já ještě jako dítě. Místo, na kterém jsem nosila Zázračnou medailku, bylo projektilem mírně poškozeno. Dále se však kulka již nedostala. Můžete si o tom myslet, co chcete. Od té doby však nosím Zázračnou medailku s mimořádnou vděčností, protože si uvědomuji, že právě Matka Boží zachránila mého otce.

Karl Harrer

Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille, přeložil BS

Fatima stále aktuální

V lednu letošního roku přijel do našeho pražského konventu pan kardinál Joachim Meisner z Kolína, aby předsedal liturgii mše svaté Fatimského dne, který se koná 13. dne každého měsíce v bazilice sv. Jakuba v Praze. Při této příležitosti jsme mu položili několik otázek.

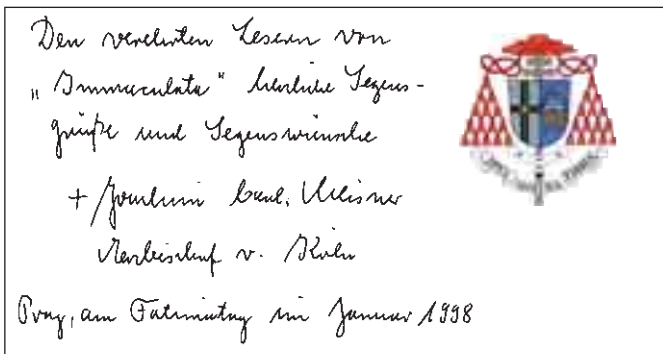
Je známo, že jste ctitelem Panny Marie fatimské. Můžete nám říci, co na vás ve Fatimě udělalo největší dojem?

Poprvé jsem byl ve Fatimě 13. května roku 1990. Byla to první pouť po pádu komunismu. Svätý Otec mě poprosil, abych předsedal této veliké bohoslužbě, protože jsem přišel ze země, kde byl komunismus a byl jsem teprve jeden rok ve svobodném světě. Této bohoslužby se tehdy zúčastnilo asi milión poutníků. Největší dojem na mě udělala během této bohoslužby Boží strategie, tzn. Boží prozíratelnost, která nechala rozbřesknout světlu na nejzazším západním okraji Evropy půl roku předtím než ve východní Evropě komunismus světlo uhasil. A světlo svítilo v temnotě a zvíťazilo nad temnotou. To je skutečnost, na kterou bychom neměli zapomínat, skutečnost, která nám dává sílu bojovat dále proti temnotám pomocí světla, jímž je Maria.

Jaký význam má Fatima pro naši dobu?

Chtěl bych říci, že svými zjeveními ve Fatimě nám Maria připomíná, že cesta k Bohu je stále stejná. Je to cesta, kdy už Bohu neří-

káme: „Ať se stane má vůle.“ Říkáme: „Ať se stane Tvá vůle“, což je následováním Krista, vzdalováním se od sebe a přibližováním se k Bohu. Pak teprve člověk může být skutečně svobodný a žít ve svobodě Božího dítěte. Podívejte se, komunismus chtěl osvobodit lidi od vykořisťovatelů, tak nazýval kapitalisty, kterým bral majetek a vyháněl je. Neosvobodil však člověka od největšího vykořisťovatele tj. od sama sebe. A proto komunismus se svým heslem *Svoboda pro lidi* vytvořil pro lidi tyranii, jak to dokazují gulagy - ruské koncentrační tábory, ve kterých mnoho lidí přišlo o život. Avšak Fatima je hnutím ke svobodě, k životu a plnosti Boží skrze cestu pokání, jak nám to Bůh ukazuje v Marii, která šla právě touto cestou. Podívejte se, když se žena stává matkou, pak zde dochází k prosté reprodukci člověka, když se však stává matkou Maria, pak dochází k povznesení člověka. Její dítě je zároveň člověk i Bůh. A když člověk jde cestou Mariinou, pak překonává sebe sama, jak bylo řečeno v Magnifikátu: „Veliké věcí mi učinil ten, který je mocný.“ Když sportovec chce skákat

Váženým čtenářům „Immaculaty“ pozdravy a přání spojené s požehnáním

+ Joachim kard. Meisner

Arcibiskup kolínský

Praha, lednový Fatimský den 1998

přes latku, musí mít tyč, která je vyšší než on sám. Jinak latku nepřeskočí. A to je víra, kterou Maria měla v plné míře. Člověk přerůstá sebe sama. To je poselství z Fatimy.

Často slyšíme o třetím fatimském tajemství. Můžete nám říci něco na toto téma?

O tom nevím skoro vůbec nic a musím vás zklamat, to mě nezajímá. Kdyby toto tajemství bylo nutné pro naši spásu, Svatý Otec by nám je sdělil. Kardinál Ratzinger, který je prefektem kongregace pro nauku víry, mi řekl, že třetí tajemství se ubírá stejným směrem jako to první a druhé. Člověk zachraňuje svět tím, že se zcela váže na Boha. On je ta velká šance pro svět.

Panna Maria řekla ve Fatimě, že její Neposkvrněné srdce nakonec zvítězí. Co můžeme dělat pro to, aby Mariino vítězství přišlo co nejdříve?

My lidé nezvítězíme nad hříchem, ale Boží milost v nás, a proto musíme dát Bohu v našem životě prostor, aby On v nás mohl působit a skrze nás uskutečnit své plány ve světě. Řeholníci dávají Bohu místo ve svém životě sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Není to ale cesta jenom pro řeholníky. Musí po ní kráčet všichni křesťané. Také ti, kteří žijí v man-

želství. Existuje také manželská čistota, manželská poslušnost tj. poslušnost jeden druhému a také manželská chudoba. Podívejte se, ty tři evangelní rady jsou vlastně pozemskou existencí Božího bohatství. Chudoba neznamená zřeknutí se vlastnictví, ale chudoba je mít takovou důvěru v Boží štědrost a takovou lásku k lidem, že já sám se v jejich prospěch stávám chudým, že se něčeho vzdávám. A protože Ježíš říká: „Dávat je blaženější než brát“, slib chudoby nás činí chudými a zároveň blaženými. Evangelní panenství neznamená nic více a nic méně, než že dávám Bohu přednost přede všemi ostatními lidskými partnerskými vztahy. Při této záměně získáme a nic neztrácíme. V manželství manžel dává přednost své manželce před všemi ostatními ženami. A tak je to s naším celibátem. Dáváme přednost Bohu před všemi ostatními možnými partnerskými vztahy. A při tomto upřednostnění vždy získávám. Poslušnost znamená takový život, že stále žijeme v dosahu Božího hlasu. Když se to podaří nejen řeholníkům, ale i kněžím a také laikům, pak se vyplní to, co bylo řečeno, že Neposkvrněné Početí se svým vojskem porazí zlo ve světě.

Děkuji vám za rozhovor.

Otázky kladl br. Bogdan

Kázání k Fatimskému dni, 13. ledna 1998, v Praze

Milovaní bratři, milované sestry!

„Matko Boží, utěš můj zármutek“, tak se jmenoval jeden mariánský chrám v Moskvě, který byl zbořen před 80 lety ve zmaticích revoluce. „Matko, utěš můj zármutek“, to jsou slova, která můžeme klást do úst Pánu Ježíši na Jeho křížové cestě. Panna Maria vyhověla této nevyslovené prosbě svého Syna. Důkazem toho jsou čtvrté, dvanácté a třinácté zastavení křížové cesty: Ježíš potkává svou zarmoucenou matku /4/; Ježíš na kříži umírá /12/; Ježíšovo mrtvé tělo je sňato z kříže a vloženo do klína jeho matky /13/.

Také v dnešní době kráčí Pán po cestách tohoto světa, obtížen různým způsobem křížem lidstva. A pro nás platí dnes jeho prosba:

„Matko Boží, Cirkví Boží, utěš můj zármutek!“ Panna Maria nám svou přítomností na křížové cestě poskytuje radu, jak můžeme Ježíšově prosbě vyhovět: tím, že jsme s Kristem jako ona při čtvrtém zastavení; že spolu dáváme jako ona při dvanáctém zastavení a že Ho spolu s ní přijímáme při třináctém zastavení křížové cesty.

1. Jsme s Ním: „Se kterým jsi, Panno, navštívila Alžbětu“ (srv. Lk 1,39-56)

Bůh se ve Svém Synu vydává nosným silám člověka. Devět měsíců se dává nést Pannou Marií pod jejím srdcem do světa. Maria je vpravdě „Christophora“, nositelkou Kristovou. Ale Maria je pro Krista nadto něco jako novicmistryně. Nosí Jej devět měsíců tam, kam ona

chce: k Alžbětě, do Nazaretu, do Betlému. Dává se od ní nést, kam ona chce. Tak, jak se později dává nést podle vůle Otcovy, kam Otce chce. A tak, jak se potom v eucharistii dává nést rukou Církve tam, kam ona chce.

Maria neříká chladně a neúčastně jako velekněz zoufalému Jidáši: „Co je nám po tom? To je tvoje věc“ (Mt 27,4). Ne, Panna Maria nese poslání svého Syna spolu s Ním také tehdy, když toto Jeho poslání bralo na sebe podobu kříže. Na důkaz toho stojí u čtvrtého zastavení křížové cesty. Je opakem onoho „stanoviska - beze - mne“. Maria nezná rčení: „Musíš si kryt záda zdi“, poněvadž spatřila svého Syna zády pod křížem pro naše viny.

P. Maria nezná rčení: „Dej mi pokoj, co je mi do toho,“ nýbrž říká: „Opírejte se o má ramena.“ Poněvadž Maria je nesena silou svého Syna, může nyní všechno unést, i samého Syna s Jeho břemenem, které je vlastně naše břemeno. U čtvrtého zastavení křížové cesty apoštol Pavel vykazuje každému z nás jeho místo, když říká: „Neste břemena jeden druhému, a tak naplníte zákon Kristův“ (Gal 6,2). Kdo si je vědom, že jej nesou ramena Kristova, ten unese všechno. Maria je laička. Stojí na křížové cestě.

Křtem a biřmováním jsme byli vrozeni do podoby P. Marie. Nám je uloženo přijmout a vzít za své Kristův kříž v podobě Církve, konkrétně v podobě našeho farního společenství. „Matko Boží, utěš můj zármutek.“ P. Maria nám radí, abychom této prosbě vyhověli. Také při dvanáctém zastavení křížové cesty, které můžeme nadepsat:

2. Dáváme spolu

Při dvanáctém zastavení křížové cesty stojí P. Maria s Janem pod křížem, na němž Pán umírá: „Otče, do Tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (Lk 23,46). To je vrchol této hodiny na kříži. Maria Syna nezdržuje, ale obnovuje své „Ano“. Tentokrát však zcela jiným způsobem než kdysi v domě v Nazaretě. Tenkrát zněla obě hesla „já“ a „mně“ - teď znějí „jemu“ a „tobě“. Tenkrát v Nazaretě: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého

slova“ (Lk 1,38). Nyní na Golgotě: „On na kříži není jen mým synem, ale i Tvým Synem. Staň se Mu, ne jak já chci - neboť já bych Ho okamžitě sňala z kříže - staň se Mu, jak Ty, Otče, chceš.“

Tímto proneseným „Ano“ se stává Maria matkou nás všech. Stává se služebnicí všech úradků Božích. Strastiplná Matka se stává zároveň i neblahoslavenější Pannou, protože dává to poslední a protože je blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere. Bůh nikdy nebere, aby oloupil, nýbrž vždy, aby obdaroval. Maria se zatím učila chápat, že On musí být tam, kde jde o věc Jeho Otce (Lk 2,4) a že má ještě jiný pokrm než ten, který ona mu každý den podává: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mne poslal“ (J 4,34). Ježíš odrostl vůli matky a srostl s vůlí Otcovou.

Svým „Ano“ se Maria stává matkou všech křesťanů. Proto říká Ježíš na kříži Janovi s přihlídnutím na nás: „Hle, tvá matka“ (J19,27). Ve dvanáctém zastavení křížové cesty je i nám vykázáno místo. Je mnoho rodičů, kteří své děti nechtějí pustit, když už odrostly otcovské vůli a začínají srůstat s vůlí Boží. To platí zejména tehdy, když se děti rozhodnou pro duchovní povolání, že často musí svým rodičům říci: „Copak nevíte, že musím být tam, kde jde o věc mého nebeského Otce a ne v domě, který vy jste mi postavili!“ Dej Bůh, aby pak rodiče - jako Maria pod křížem - mohli říci: „Hle, Otče, naše dítě je i Tvé dítě. Staň se mu ne podle našich plánů, ale podle Tvé vůle.“ A jak Pán výslovně praví, že blaze je tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere (srv. Sk 20,35), pak i tato životní situace plná bolesti se změní v nejbláženější chvíli života.

„Matko Boží, utěš můj zármutek!“ Panna Maria nám ukazuje svou přítomnost při křížové cestě, jak můžeme Pánu tímto způsobem dávat odpověď ve třináctém zastavení křížové cesty. Zní:

3. Spolu přijímáme

„Zde končí kříž a začíná Církev,“ píše francouzský spisovatel Paul Claudel pod třinácté zastavení křížové cesty. „Kristovo mrtvé tělo je

sňato z kříže a položeno do klína své matky.“ A my můžeme připojit: „Kterého jsi, Panno, přijala z rukou lidí.“ Ne tak, jako kdysi v domě v Nazaretě, když jsi Ho přijala mocí Ducha Svatého z rukou nebeského Otce: nezlomeného, neporušeného, v dokonalé kráse. Z rukou lidí Ho přijímáš zmučeného, s hlavou zkrvavenou, jako toho, Jehož srdce bylo probodnuto.

Maria přijímá to, co Bůh na Něj dopustil a to, co pak lidé s Ním provedli: přijímá Církev. Církev je vždy taková, jakou ji Bůh udělal a jakou ji pak uděláme my lidé. Maria nepřijímá s odstupem. Bere Pána do obou rukou a přitiskne Ho na své srdce. Zde končí kříž a začíná Církev. Církev není nějaká zbožná idea, nýbrž realita Kristova v celé plnosti. Co Bůh na Něj vykonal a co my lidé jsme Mu způsobili.

Kdyby byla Maria pod křížem jednala podle mota: „Kristus - Ano, Církev - Ne“, byla by musela odmítnout tohoto konkrétního Krista sňatého z kříže a byla by musela čekat na ne-

přijímáme Krista z rukou Bolestné Matky, ze které se zrodila Církev - naše Matka. Zde končí kříž a začíná Církev.

Kdo Krista přijímá, ale Církev odmítá, tzn. kdo říká: „Kristus - Ano, Církev - Ne“, ten se mine se samotným Kristem. Na lavici vedle Bolestné matky Boží je pro nás všechny vyhrazeno místo. Církev, to znamená Pán v podobě Církve, nás prosí, abychom Ho přijali - nikoliv s chladným odstupem, nýbrž abychom tu zcela konkrétní Církev, jak se s ní setkáváme v naší farnosti v osobě konkrétního duchovního pastýře, t. j. faráře, přijali s otevřenou náručí oběma rukama a přitiskli ji k svému srdci. Církev si to vpravdě zaslouží. Je tím, co Bůh na ní vykonal a tím, co jsme my lidé z ní udělali.

Kardinál Suenens se kdysi při setkání s německým teologem Karlem Rahnerem, krátce před jeho smrtí, zeptal, v čem spatřuje příčinu ubývání mariánské úcty. Karl Rahner tehdy odpověděl: „Křesťané chtějí udělat z evangelia abstraktní ideje. A abstraktní ideje nepotřebují matku.“

Nemysleme si, že je to pod naši důstojnost přijmout Církev takovou, jaká je. Poněvadž zde se děje vše tak zpřímá, tak konkrétně, mnoho lidí ji shledává příliš obyčejnou a průměrnou. Zašpiněné pleny Ježíšovy na začátku Jeho života a zkrvavená roucha Ježíšova na konci jeho pozemského žití spoluvytvářejí viditelný obraz Církve až dodnes. Nemysleme si, že je to pod naši důstojnost přijmout Církev a brát ji takovou, jaká je. My přijímáme Církev, poněvadž přijímáme Krista. „Církví, naše Matko, utěš nás zármutek“ tím, že nám Krista

ukážeš a že nám Ho podáš. Tím, že Církev to činí skrze nás, rodí se již dnes Církev 3. tisíciletí.

Amen.

*+ Joachim kardinál Meisner
arcibiskup kolínský*

zlomeného, neporušeného Krista v plné kráse. A čekala by dodnes. Neboť dokonce i vzkříšený Pán je ještě poznamenán stopami po utrpení, je poznamenán ranami, které jsme Mu, my lidé, způsobili. My přijímáme Krista jen z rukou P. Marie pod křížem, poněvadž ona se stala Ecclesii, to znamená, my

PÍSEŇ DOKTORA NAGAJE

Takashi Nagai - je pro nás neznámé jméno. Byl to lékař radiolog, který žil v Japonsku v létech 1908 - 1951, vychovávan v šintoismu, v tradici buddhismu a zenu. Vlivem studií se stal ateistou a později agnostikem. Když se setkal s „Myšlenkami“ od Pascala začal hledat Pravdu. Prožil obrácení a přijal křest v katedrále Urakami v Nagasaki. Byl již známým vědcem a otcem dvou dětí, když prožil nepředstavitelnou hrůzu atomové exploze. Takashi po ztrátě svých nejbližších onemocněl nemocí z ozáření, ale neklesl na mysli. Píše, modlí se, rozjímá - stává se nejen velmi známým, ale také symbolem - důkazem toho, že naděje je možná. Umírá v pověsti svatosti.

8. září roku 1945 se objevil u Nagaje v důsledku exploze atomové bomby syndrom nemoci z ozáření. Dostal teploty kolem 40 °C, které trvaly týden. Celé tělo oteklo, obličej byl jako balón. V oblasti spánku odumírala tkáň. Objevila se zde rána, která krvácela. Doktor Tomita a sestra Morita se u pacienta střídali dnem i nocí, aby mu tlačili na tepnu, ze které tekla krev. V opakném případě by vykrvácel během tří hodin. Ztráta krve byla velká, puls a tlukot srdce prozrazovaly blížící se konec. Někdo mu dal injekci. „To je asi Coramin“ - pomyslel si Nagai, protože injekce mu způsobila bolest. Po příjezdu o. Tagavy jej Nagai poprosil o generální zповěď. Pak přijal Tělo Páně. „V mém srdci jsem pocítil veliký pokoj a byl jsem připraven na smrt“ - napsal. Požádal o štěteček a inkoust, aby mohl napsat jisei no uta, tzn. báseň na rozloučenou. Od pradávna, podle čestných zásad bushido, skutečný samuraj umírá v klidu, zcela se ovládá a zanechává rodině a přátelům báseň na rozloučenou, ve které nejčastěji opěvuje krásu přírody.

Inspiraci pro svou báseň čerpal z jasného podzimního nebe, které viděl za oknem. Když psal lehkými doteky štětce, řekl sayo-

nara světu, od kterého obdržel tak mnoho dobra:

Hikari tsutsu Aki-zora takaku ... Ku ni Keri.
„Vysoké, slunečné a podzimní nebe...
Odházím.“

Za několik okamžiků po napsání básně ztratil vědomí. Když se znovu probral k vědomí, zjistil, že se mu dýchá stále hůře a vypočítal, že k smrti mu zůstalo již jen několik hodin. Když se podíval na doktora Tomitu, který mu tlačil na tepnu řekl velmi tiše: „Cheyne - Stokesovo dýchání?“ Dr. Tomita odvětil: „Ano.“ Nagai pocítil, že v jeho plicích jako by jezdil automobil, kterému dochází benzín. Dr. Shih se odebral do Nagasaki s nadějí, že někdo z jeho univerzitních kolegů mu poradí anebo dá nějaký lék, aby Nagai mohl žít. Nalezl tři profesory z lékařské fakulty dr. Shirabe, Kageura a Koyano. Když jim popsal projevy nemoci, každý z nich dal tutéž odpověď: „Nagai umírá, není již možno nic udělat.“

Nagai nyní každou chvíli ztrácel vědomí. Uvědomil si, že nemůže pohnout hlavou ani otevřít oči a usoudil: „Za chvíli se objeví záškuby.“ Uslyšel hlas a modlitby svého syna. Pocítil touhu po životě. Pak uslyšel hlas své babičky, která říkala s přesvědčením:

„To je voda z jeskyně Přesvaté Panny blízko kláštera Hongochi v Nagasaki.“ Po těchto slovech pronášených s láskou uviděl v myšlenkách lurdskou jeskyni a obličej Matky Boží. Nagai dále vypráví: „Tehdy jsem uslyšel hlas, nevím však odkud přicházel. Hlas říkal, abych posíl o. Maxmiliána Kolbeho o modlitbu za mě. Učinil jsem, co mi hlas říkal a posíl o. Kolbeho o modlitbu. Pak jsem se obrátil na Krista a řekl jsem: „Pane odevzdávám se Ti do Tvých rukou.“

Sestra Morita, která tlačila na moji proděravěnou tepnu najednou řekla dr. Tomitovi: „Krvácení ustalo!“

Rozsáhlá rána, kterou nebylo možno vyléčit se nyní vyhojila bez lékařské pomoci.

Nagai popsal podrobně své dojmy v jedné ze svých pozdějších knih. Byl si vědom toho, že je vždy možný omyl v oblasti zázračných uzdravení, a přece prohlašuje, že jak on sám, tak všichni přítomní lékaři uznali, že jeho uzdravení bylo zázračné. K tomu ještě dodává, že zázračné uzdravení nebývá znamením svatosti toho, kdo se uzdravil, protože v takovém místě jakým jsou Lurdy došlo k zázračnému uzdravení lidí, kteří měli malou víru anebo byli dokonce nevěřící.

Nagai byl přesvědčen, že za své uzdravení vděčí o. Kolbemu. Kolbe byl polským řeholníkem, minoritou, který přijel do Japonska v roce 1930. Založil klášter v Nagasaki a postavil za ním lurdskou jeskyňku, kam nyní putují četní poutníci z celého Japonska. Mariánský časopis, který začal vydávat, je v Japonsku dodnes nejčtenějším katolickým časopisem. Nagai znal o. Kolbeho velmi dobře. Udělal mu rentgenové vyšetření plic za účelem vyšetření plicní tuberkulózy. V roce 1936 byl o. Kolbe povolán zpátky do Polska, aby se stal kvardiánem velikého kláštera. Pod jeho vedením řeholníci vydávali katolický tisk v miliónových nákladech. Jeho význam a vliv přitáhly pozornost hitlerovských okupantů, kteří chtěli zničit každý projev „odporu“. V květnu roku 1941 se stal číslem 16 670 v Osvětimi. Když v červenci utekl jeden ze

spoluvězňů, velitel tábora Fritsch nechal nastoupit všechny vězně z bloku a vybral deset z nich určených k trestu smrti v bunkru hladu. Jedním z nich byl rotmistr František Gajowniczek, který tehdy řekl jakoby sám sobě: „Moje ubohá žena a mé děti.“ Kolbe vystoupil z řady, řekl, že nemá rodinu a požádal, aby mohl jít na smrt místo rotmistra. 31. července byl zavřen s devíti jinými v bunkru. Do 14. srpna všichni zemřeli kromě o. Kolbeho. Jeho život ukončila injekce fenolu.

Cenzura tisku nedovolila, aby se Nagaiovi o tom cokoliv dověděli. Avšak jeho manželka Midori, často myslela na o. Kolbeho, když putovala do lurdské jeskyně, kterou nechal postavit. Babička použila vodu z jeskyně, aby svlažila ústa umírajícího lékaře, ale nic neřikala o o. Kolbe. Stejně tak i ostatní, kteří byli ve světnici umírajícího. Nagai neměl žádných pochyb o tom, že za své uzdravení vděčí o. Kolbemu, který nebyl tehdy známým kanonizovaným světcem. Nyní však většina poutníků, kteří přijíždějí do Nagasaki navštěvuje také místo, které založil Kolbe a Nagajův dům. Dává to určitý smysl, protože hrozné vypadající plameny z Osvětimi a z Nagasaki se spojily a proměnily v jasné světlo, když prošly srdcem těchto dvou lidí.

*Z knihy Píseň pro Nagasaki od Paula Glynnna
přeložil BS*

ŘEKLI O BOHU

Johannes Kepler (1571-1630)

Matematik a astronom, objevitel zákona o pohybu nebeských těles.

„Snažil jsem se hlásat lidem vznešenost Božího tvorstva nakolik můj omezený rozum dokázal chápat neomezenou dokonalost Boha. Věnovat se astronomii, znamená čist Boží myšlenky.“

Arthur Stanley Eddington (1882-1946)

Fyzik a astronom.

„Podstata veškeré skutečnosti je duchovní.“

Moderní fyzika nás neodvádí od Boha, ale naopak, nevyhnutelně nás vede blíže k Bohu. Ani jeden z původců ateismu nebyl přírodovědcem. Všichni byli pouze velmi průměrnými filozofy.“

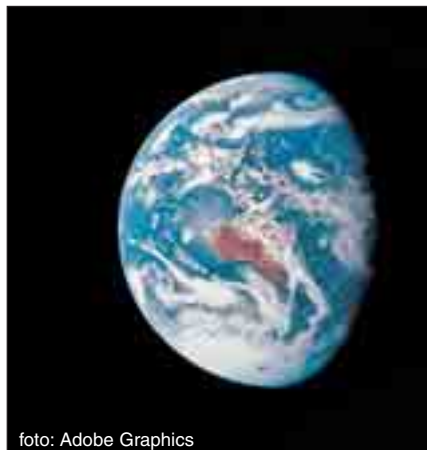

foto: Adobe Graphics

Zázrak v Lanciano a Turínské plátno

Někteří lidé pochybují nebo přímo nevěří, že Ježíš Kristus skutečně žil zde na zemi a že je to Boží Syn. Jiní nevěří ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii pod způsoby chleba a vína. Bůh jim však ve své dobrotě zanechal zřetelná znamení.

Jedním z těchto znamení je zázrak v Lancianě, který se stal známý na celém světě od chvíle, kdy 4. března roku 1971 byly oznámeny výsledky několikaměsíčního vědeckého zkoumání Těla a Krve Páně, jež se nacházejí od 8. století v italském městě Lanciano.

Historické prameny udávají, že v polovině 8. století se zde v malém klášterním kostelíku sv. Longina odehrála mimořádná událost.

Jeden řeholník, který tam přebýval, trpěl delší dobu velkým pokušením. Když sloužil mši svatou měl pochybnosti, zdali se při proměňování

chléb skutečně stává Tělem Páně a víno Jeho Krví. Během jedné mše svaté, když pronášel konsekrační modlitbu, začal znovu velmi silně pochybovat. Když říkal slova: „Toto je mé tělo... Toto je má krev...“ všiml si, že z bílé Hostie skutečně vytéká krev. Najednou byl celý strnulý a mlčky jakoby v extázi hleděl na Tělo a Krev Páně. Tehdy pocítil velikou radost, která naplnila jeho nitro. Po delší chvíli ticha pronesl slova se zářící tváří, po které se kutálely slzy radosti: „Podívejte se, to je skutečné Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista, které učinil viditelné pro mě, abych více nepochyboval a uvěřil.“ Zpráva o této mimořádné události se rozšířila po širokém okolí. V krátké době se z malého kostela, ve kterém došlo k zázraku, stal veliký chrám, do kterého začali přijíždět poutníci. Krev a Tělo Páně bylo dáno do speciálního relikviáře. S postupem času se začaly šířit o Eucharistickém zázraku rozličné legendy. Menší bratři, kteří jsou kustody chrámu, se rozhodli ověřit věrohodnost kultu Krve a Těla Páně. Dne 18. listopadu 1970 roku pověřili skupinu italských vědců pod vedením prof. Odoarda Linoliho z Arezza provedením zevrubného výzkumu. Výzkum trval několik měsíců. Výsledky byly oznámeny 4. března 1971 roku na prvních stránkách italských časopisů. Potvrdily, že Hostie z 8. století je lidským srdečním svalem bez jakýchkoliv známek řezu, což vylučuje možnost, že tkáň byla vzata ze srdce nějakého člověka. Bylo prokázáno, že v Hostii se nacházejí kromě buněk srdečního svalu také buňky endokardu, perikardu a rovněž i buňky, kterými se v srdci šíří nervové vzruchy. Nevysvětlitelným způsobem se dochovalo pět hrudek sražené krve. Výzkum prokázal, že je to skutečně lidská krev skupiny AB. Stejnou skupinu krve našli vědci v Hostii. Z vědeckého hlediska nelze vysvětlit, proč nedošlo po dvanácti letech k rozkladu Srdce a Krve.

V roce 1974 navštívil Lanciano kard. Wojtyła. Celou noc se zde modlil a adoroval

Relikviář s Tělem a Krví Páně v Lanciano. Foto: převzato z „Zřodlo“

Tělo a Krev Páně. V pamětní knize napsal: Fac nos Tibi semper magis credere, in Te spem habere, Te diligere (Učiň, abychom v Tebe stále více věřili, měli k Tobě větší důvěru a více Tě milovali).

Eucharistický zázrak v Lancianě je mimořádným znamením, které ukazuje na živou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Je to velmi výmluvné znamení, jež nás vybízí k víře, k otevření srdce pro přijetí daru nekonečné lásky Spasitele, kterou nám daroval v Eucharistii.

Nelze zde nepřipomenout ještě jinou skutečnost. Vědci, kteří zkoumali Turínské plátno, zjistili, že jsou na něm stopy lidské krve skupiny AB. Je to stejná krevní skupina jako v případě zázraku v Lancianě. Není to další znamení, které nás vybízí k víře ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii? Turínské plátno se stalo také zásluhou současné vědy unikátní relikvií. Vědci je začali zkoumat poté, když byla pořízena jeho první fotografie v roce 1898. Tehdy se zjistilo, že obraz ukřižovaného člověka na plátně je dokonalým fotografickým negativem. Prozřetelnost dochovala do dnešní doby tuto vzácnou relikvii, aby se ve světle vědy ukázala její zcela mimořádná výmluvnost. Exaktní vědecká metodologie prokázala, že toto lněné plátno je skutečným pohřebním prostěradlem z Palestiny z doby Ježíše Krista; že byl do něho zavinut ukřižovaný, mimořádně krásný člověk; že poprava se uskutečnila přesně podle popisu, který se nachází v evangeliích.

Každý, kdo upřímně hledá pravdu, když se seznámí s výsledky vědeckých výzkumů Turínského plátna, si nutně klade otázku týkající se osoby Ježíše Krista.

Tímto způsobem mnoho vědců, kteří zkoumali Turínské plátno, uvěřilo v Ježíše Krista. Proslulý kriminolog z Zurychu, Max Frei, který zkoumal rostlinný pyl nacházející se na plátně, podle něhož určil velmi podrobně cestu, po které se Turínské plátno pohybovalo během staletí. Zjistil, že zcela jistě bylo v Palestině v době, kdy žil Kristus. Výzkum prováděl tak precizně, že objevil také pyl rýže,

foto: archív

kteřá byla pěstována v dávných dobách jenom v oblasti Vercelli, kde bylo plátno uchováváno na zámku sabaudských knížat. Max Frei byl protestantem. Když začínal s výzkumem, byl přesvědčen, že Turínské plátno je falzifikát a jeho uctívání je pověrou a nástrojem Antikrista, kterým je papež. V průběhu výzkumu jeho předpojatost ustupovala a jeho nitro naplňovala tajemná jistota a hluboká úcta k této mimořádné relikvii.

Tým amerických vědců, který přiletěl do Turína letadlem naloženým moderními přístroji za účelem prozkoumání Turínského plátna, objevil, že obraz na plátně je trojrozměrný a vznikl v důsledku exploze mohutné energie, která vyhasla ve zlomku vteřiny. Není to znamení, které nám ukazuje na zmrtvýchvstání? Během chvilky, když se navrátil život do mrtvého těla, byl jeho obraz zachycen na plátně pomocí neznámé energie, která vypálila

obraz na jeho povrchu. Z vědeckého hlediska je snadnější uznat pravost Turínského plátna, než je považovat za falzifikát, protože tehdejší hypotetický padělatel by musel být geniem, který by předstihl současnou vědu, a to je zcela nemožné.

Pierluigi Bollone, profesor soudního lékařství z Turína, proslulý vědec v mezinárodním měřítku, který se také obrátil, když zkoumal Turínské plátno, je přesvědčen, že Turínské plátno nám potvrzuje věrohodnost popisu Kristova umučení v evangeliích. Pokud nám v této věci říkali evangelisté pravdu, pak můžeme důvěřovat také všem ostatním událostem z Ježíšova života popsáním v evangeliích.

Prof. Bollone říká, že tvrzení odpůrců Turínského plátna se nikdy nezakládají na vědeckých výzkumech, ale pocházejí z ideologických předsudků. Pokud by se jednalo o plátno, které by patřilo kupř. Juliu Cézarovi a ne Ježíši, pak by už snad nebyl nikdo na světě, kdo by si o tom dovolil pochybovat. Ježíš je a zůstane „znamením, kterému se bude odporovat“ (Lk 2,34), protože uznat au-

tenticitu Turínského plátna vyžaduje zároveň přijetí Ježíše a uznání Ho za Boha, což s sebou nese ohromné životní důsledky, změnu života, obrácení. To je důvod, pro který mnozí zůstávají objektivní jen ve svých slovech, ale ve skutečnosti podléhají svým předsudkům. Pokud někdo, říká prof. Bollone, kdo se seznámil s výsledky vědeckého bádání tvrdí, že nevěří v pravost Turínského plátna, pak to svědčí jen o tom, že se už na začátku rozhodl, že v ni neuvěří. Podle něho by se měli lidé, kteří popírají pravost Turínského plátna, postarat o dostatek přesvědčivých důkazů, nutných k jejímu odmítnutí. Nic však pro to nedělají, protože takové důkazy prostě neexistují.

Objevení stejné krevní skupiny na Turínském plátně jako v zázračné Hostii v Lancianě, je znamením, kterým nás Bůh vybízí k víře, že Ježíš Kristus je skutečně přítomen v eucharistii, a k obrácení, abychom mohli být zachráněni a mohli získat život věčný.

Podle „Mitujcie się“ zpracoval LMK

Svědectví ze života kněží

Něco již bylo napsáno o kněžích vězněných nebo nucených pracovat v táborech PTP v době komunistické diktatury. Celkem málo se ví o kněžích, kteří pod bdělým okem agentů StB sloužili věřícím na vesnických nebo městských farnostech. Při návštěvách spolubratří jsem posbíral a napsal mnoho příběhů z té pohnuté doby. Nebudu nikoho jmenovat.

Začíná příběh A. V roce, kdy byli všemocní diktátoři Stalin a Gottwald povoláni na věčnost, byl jsem přeložen do zachovalé farnosti ve Východních Čechách. V té době farnost ještě měla v živé paměti svého duchovního pastýře, který byl zatčen mezi prvními kněžími, odsouzen, prošel Jáchymovem i Mírovem a brzy po propuštění zemřel. Farníci byli stmeleni svým duchovním pastýřem, vírou a svátostmi v duchovní pevnost. Tenkrát jsem byl teprve na začátku kněžské služby a tohle mi velmi pomáhalo. Hned jsme se pustili do obnovy kostela a za dva roky byl zvenku i uvnitř v plné kráse. Bylo to na počátku bolševického vládnutí a věřící směle, obětavě a s nadšením pracovali.

Jak už to bývá, radost je někdy zkalena a ohrožena. Dostal jsem se nevině do „psí atéry“. Měl jsem anglického pointra, byla to velká chytrá psí obluda, ale kamarád dětí a farníků. Vyprovázel přespolní školáky domů a dospělé zase po večerní mši svatě. Toho použili moji nepřátelé. Tajemník obce jel s předsedou ze schůze na motorce a v sousední obci mu vběhl do cesty pes. Řidič havaroval a musel do nemocnice se zlomeným žebrem. Když se vrátil domů, přišel ke mně na faru s oznámením, že tu havárii zavinil můj pes a žádal na mě sedm stovek jako náhradu za poškození motorky i kabátu. Jinak, že to bude hlásit policii. Naštěstí jsem peníze neměl. Tenkrát byl mě-

ilustrační foto

síční plat kněze šest stovek. Chudoba mě zachránila. Kdybych mu něco dal, přiznal bych vinu svému psu a musel bych platit permanentně odškodné. Tedy chvála chudobě! Tajemník to hlásil policii. Přijeli esenbáci, ohledali psa a divili se, že nemá ani chloupek zedřený od kola motorky. Můj pes byl v podezření, protože po té silnici chodíval s dětmi. Psí aféra na čas utichla, až najednou mi přišla obšílka k soudu. Když se to po farnosti rozneslo, že musím kvůli psovi k soudu, přišli ke mně v noci majitelé malého čoklíka, který tu havárii zavinil a řekli mi, že přinesou k soudu pejska s odřeným hřbetem a přijdou svědčit, jak to ve skutečnosti bylo. Druhý den jsem na kole navštívil předsedu obce a sdělil jsem mu pravdu i svědectví lidí. Aféra okamžitě utichla.

V letech hrůzovlády a poprav jsem chodíval v noci do kostela adorovat před svatostánkem. Týž tajemník, který mě hlídal, telefonoval policii o mých návštěvách kostela v noční době. Jeho manželka to slyšela a poslala mi anonymní dopis s varováním, že jsem sledován. Znal jsem rukopis té ženy, byla vedoucí pošty. Bylo třeba čelit nebezpečí. Po večerní bohoslužbě jsem řekl před kostelem skupině farníků, aby rozšířili po farnosti fámu, že chodím v noci na půdu kostela, kde mám vysílačku a zbrojní arzenál. Lidé se tomu smáli a horlivě to šířili. Tak jsem předešel možné katastrofě. Oni by byli schopni tam zbraně podstrčit i vysí-

lačku a pak mi to hodit na krk. Pán Ježíš říká: Buďte chytří jako hadi a prostí jako holubice.

V roce 1958 jsme konali přípravu na století jubileum Zjevení Panny Marie v Lurdech. Navzdory novinovým článkům a rozhlasovým přednáškám, které zesměšňovali poutní místo, konali jsme ve farnosti třicetidenní přípravu na jubileum. Farnost se modlila růžencem v rodinách, bylo velké množství zpovědí a 11. února 1958 jsme konali slavnosti v kostele. Farní chrám byl k tomu předchozími opravami zvenku i uvnitř připraven.

Kostel byl plničký. Vládla neobyčejná atmosféra dojmavé zbožnosti. V době tuhého komunismu jsme si hodně dovolili. Po večerní mši svaté byla pobožnost u oltáře Panny Marie lurdské, na kůru zpíval sbor jubilejní píseň a potom se celé shromáždění vyhrnulo ven do sněhu a mrazu. Každý nesl v ruce hořící svíci chráněnou papírovým kornoutem. Obešli jsme třikrát kostel a zpívali píseň lurdských poutníků.

Naše počínání neuniklo bdělému oku režimu. Sotva jsem skončil pobožnosti o zjevení Panny Marie v Lurdech, musel jsem okamžitě pryč. Sbalil jsem své věci a nákladáček mě vezl do jiné farnosti.

Musím vzdávat chválu a dík Boží prozřetelnosti. Jak moudře nás Pán vede tímto životem. Kdybych měl dost peněz a dal je tomu vyděrači, platil bych do nekonečna. Výchova ke skromnosti a chudobě se plně osvědčila jako nesmírně prospěšná. Dobrá vnuknutí přicházejí shůry. Bylo třeba rychle jednat a předejít policii, aby neměla možnost něco na půdě kostela nastražit na vesnického kněze. Konečně další výchovný projev Boží dobroty, abychom nespali na vavřínech. Když jsme udělali kousek práce a máme z ní radost, je prospěšné odejít jinam, protože pravé radosti jsou připraveny až v nebi. Ty pracuj dál a stále chval Pána.

ALE JÁ VÁM ŘÍKÁM...

svátosti smíření. Při zpytování svědomí se obvykle ptáme, jak zachovááme desatero, avšak jako Ježíšovi učedníci bychom také měli soustředit pozornost na to, čemu nás učí Ježíš. Navrhuji otevřít si Evangelium podle Matouše a přečíst úryvek od páté kapitoly sedmnáctého verše do sedmé kapitoly devětatřicátého verše (Mt 5, 17-7, 29). Podívejme se na sebe z pohledu Ježíšova horského kázání.

„Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky...” Odstranit Zákon, to je jako pokušení z ráje: „Budete jako Bůh.“ Sami (nepotřebujete k tomu přece Boha) budete rozhodovat, co je dobré a co zlé.

Nesnažím se opravovat Boha vlastním pochýbným vysvětlováním nebo přerukováním Jeho příkázání? Nevybírám si příkázání, tyto budu plnit a tyto ne, neboť mi nevyhovují? Nepoddávám se pokušení stavět lidské zákony na stejnou úroveň s Božími, nebo dokonce ještě výš? Uvědomuji si, že žádný parlament na světě nemá právo rozhodovat o morálních normách? Neočekávám náhodou od Církve, že bude měnit morální zásady?

„Každý, kdo se na svého bratra hněvá...” Nejsi přece vrah. Ale již zlé a pohrdavé slovo je nástrojem hříchu.

Nezabývám v druhém člověku jeho důstojnost? Nezabývám jeho klid? Nezabývám v něm jeho lásku? Pamatuji na biblické poučení, aby se ti, kteří se na sebe zlobí, smířili ještě téhož dne před západem slunce (Ef 4, 26)? Nepohrdl jsem rukou nataženou ke smíření?

„Každý, kdo se dívá na ženu (muže) se žádostivostí...” Další problém táhnoucí se od pradávna: muž a žena. Z jejich touhy vzniká rodina. Z této touhy však může zůstat pouze vášnivá žádostivost.

Nepoddávám se tomuto pokušení? Dovedu se dívat na ženu (muže) a vidět v ní (v něm) nejprve lidskou osobu a teprve potom člověka opačného pohlaví? Jak se stavím k pornografii? Pomyslel jsem si někdy, že tito lidé na obrázcích nebo z filmů jsou lidské osoby (ne věci), které prožívají své problémy, radosti...? Neberu je a druhého člověka vůbec jako věc, kterou mohu použít a pak odhodit? Jak chráním své děti před zkažením nevhodnými časopisy a filmy? Jaký příklad jim především dávám?

Křesťan se musí stále ptát, nakolik je Ježíšovým učedníkem. To se týká každé věci, kterou podniká, a tedy i přípravy ke

„Vůbec nepřisahaňte...” Jak je to těžké: mluvit vždy pravdu nebo mlčet. Ale nikdy nelhat.

Nezneužívám slůvka „přisahám“? Vážím si pravdomluvného člověka? Nejsem zastáncem teorie „neškodné lži“? Uvědomuji si, že lež má svůj původ u satana (Jan 8, 44)?

„Neodporujte zlému...” Nejde zde o to, aby nás kde kdo znevažoval, ale abychom neodpovídali násilím na násilí.

Nevyvolávám svým chováním hádky nebo dokonce násilí? Usiluji o vnitřní duševní sílu, která by mi dala morální převahu, abych nemusel používat fyzickou převahu? Dokážu být přísný sám na sebe, abych měl sílu se ovládat?

„Milujte své nepřátele...” Evangelium je náročné. A otázka ohledně lásky není jednoduchá, zvláště ne ta ohledně lásky nepřátel.

Položil jsem si alespoň jednu otázku, co to znamená milovat své nepřátele? Nedělám rozdíly mezi lidmi, když se řídím sympatiemi a antipatiemi? Dokážu říci alespoň obyčejné „dobry den“ tomu, kdo mi je nesympatický? A tomu, kdo mi ublížil? Nebo tomu, kdo se ke mně chová nepřátelsky? Pomyslel jsem si někdy, jak neobyčejné je Evangelium, když jako vzor dokonalosti je zde postaven Bůh?

„Nevytrubuj před sebou..., vejdí do své komůrky...” Konání dobra nemá sloužit k demonstrování sebe sama. Stejně tak zbožnost a umrtvování se. Je Někdo, pro koho vše dobré konáme: Bůh.

Jsem dostatečně kritický vůči sobě, abych rozlišil dávání dobrého příkladu od předvádění se? Není má touha po potlesku hlavní hnací silou mého chování? Jak reaguji, když lidé nedocení můj postoj, mé dobré činy, mou oběť? Neznechucuje mě to ke konání dobra? Co je pro mne důležitější: uznání od lidí nebo vědomí od Boha?

„Nestarejte se příliš o zítřek...“ Takže starat se je třeba, jenom ne příliš.

Starám se o své každodenní potřeby, abych nebyl na obtíž svému okolí? Nezapomínám v této činnosti na Boha, který je se mnou? Nechybí mi naděje, ta obyčejná, každodenní, u křesťana zakotvená v Bohu? Nepřeháním to s hromaděním věcí, zásob, peněz? Nezapomněl jsem při starostech o každodenní potřeby na spravedlnost? Pamatuji při svých starostech o sebe a o svou ro-

dinu také na to, že je třeba pomáhat i jiným lidem? Pomyslél jsem si někdy, že i já jsem nástrojem v rukou Boží Prozřetelnosti?

„Nesudte, abyste nebyli souzeni...“

Pamatujte vždy na to, že máme zpytovat vždy své vlastní svědomí, ne svědomí jiného člověka, vždyť všichni budeme jednou stát před Nejvyšším soudcem...

TH

- Mám čtyřicet tři let. Naposledy jsem byl u zpovědi před více než dvaceti lety. Od té doby jsem spáchal následující hříchy...

Když konečně vyslovil tato

slova pocítil obrovskou úlevu. Jako by se splnilo něco, na co čekal celý život.

Kdyby měl jednoznačně odpovědět na otázku, proč v průběhu oněch dvaceti let ani jednou nepřistoupil ke svátosti smíření, nedovedl by ukázat ani na jeden jediný důvod. Z mládí si zapamatoval, že vždy při svátosti smíření prožíval velkou trému. No právě, trému a ne strach. Nutnost obvinění se před cizím člověkem, vyprávění mu o svých nejskrytějších myšlenkách a činech bral jako něco ponižujícího. Zdalo se mu, že takto někomu dovolu- je zasahovat do vlastního života, že jistým způsobem sám souhlasí s omezováním vlastní svobody.

Když měl čtrnáct let, spáchal hřích, za který se velmi styděl. Již prostým faktem, že tak učinil, se cítil sám před sebou hluboce ponižen. Nikdo o tom hříchu nevěděl, ani rodiče, ani učitelé ani kamarádi ve škole. Když si uvědo-

VYZNÁVÁM SVÉ HŘÍCHY...

mil, že je někdo, komu to bude třeba říct - kněz ve zpovědnici - pocítil skoro fyzickou bolest.

Rozhodl se tedy o tom nemluvit, a skutečně při příští zpovědi za-

tajil tento velmi zahanbující skutek. Znepokojeně očekával, co se bude dít. Nestalo se nic. Kněz, jako obvykle, mu dal pokání a udělil rozhřešení.

Později stále častěji zatajoval při zpovědi své různé hříchy, neboť tak to bylo nejpohodlnější. Až jednou si řekl, proč má vůbec hrát tuto hru na schovávanou, když stejně nezískává klid svědomí. Přestal chodit ke zpovědi.

Nejvíce se znepokojovala jeho manželka.

Často ho přemlouvala, aby se šel vyzpovídat, zvláště, když se v jejich životě odehrávala nějaká důležitá událost. Kroutil odmítavě hlavou a říkal, že necítí takou potřebu. Nechtěl hovořit s kněžími, které ona prosila o pomoc. Smál se jejich argumentaci a jen krčil rameny.

Před dvěma měsíci se v něm něco zlomilo. Tak nějak bezdůvodně. Nic otřesného se neudálo v jeho životě. Jednoduše stále častěji se objevovala myšlenka, že je třeba se konečně vyzpovídat. Ani s tou myšlenkou nebojoval. Necítil zábrany, když posíl svou ženu o pomoc v přípravě.

Do kostela šli společně. Když se zpovídala, manželka klečela v lavici a plakala z radosti. Její modlitba byla vyslyšena.

A.S.

ilustrační foto: bB

Poutní místo Sloup v Moravském krasu

Moravský kras spolu s propastí Macochou a krápníkovou punkevní jeskyní snad zná v ě t š i n a o b y v a t e l n a š i z e m ě . N e d a l e k o

vedené oblasti, asi 7 km severně, se nachází ještě další velmi pozoruhodné místo. Je to obec Sloup.

První historicky doložený údaj o Sloupu pochází z roku 1373. V té době však obec nebyla ničím zvláště významná. Význam obce vzrostl teprve v první polovině 18. století díky hraběti Karlu Ludvíku z Rogendorfu a jeho manželce Karolíně. Hrabě dal totiž postavit nádherný dvouvěžový barokní chrám, který se stal vyhledávaným poutním místem. Přímým popudem ke stavbě chrámu bylo uzdravení svobodné dcery sloupského mlynáře Vavřince Severy trpící nevyléčitelnou nemocí.

Krasoví badatelé, mezi nimi hlavně lékař salmovských železáren v Blansku, MUDr. Jindřich Wankel, ale také další autoři shodně popisují zázračné uzdravení: Když se v období 1720 až 1730 opravoval brněnský klášter minoritů, byla na křížové chodbě vystavena socha Panny Marie Bolestné. Sochu si od správy kláštera minoritů vyprosil Karel Ludvík z Rogendorfu jako dar pro svou zbožnou manželku Karolínu. Mariánskou sochu nechal manželský pár provizorně uložit na nejbližším místě, jaké jí ve sloupě mohlo být poskytnuto, ve sváteční jizbě mlynáře Vavřince Severy. Socha se stala předmětem úcty celé mlynářovy rodiny i dalších občanů Sloupu. Zvláště vroucně se k ní modlila mlynářova nemocná dcera. A nečekaně se uzdravila.

Pověst o zázraku se brzy roznesla po okolí. Přicházeli poutníci, nemocní i zdraví. Na žádost Karla Ludvíka z Rogendorfu proto biskupská stolice v Olomouci povolila postavit ve Sloupě poblíž hraběcího letního sídla dřevěnou kapli. V této kapli byla od roku 1730 sloužena každý pátek mše svatá. Návštěvníků kaple neustále přibývalo. Přichodí spontánně projevovali přání postavit ve Sloupě kostel a mnozí přinášeli kameny nebo cihly. Úmysl hraběte Karla Ludvíka splnit přání všech zbožných a jistě i své vlastní přerušila smrt. Záměr však uskutečnila jeho žena Karolína. Nádherná barokní architektura chrámu zapadajícího do rázu krajiny byla realizována za čtyři roky (1751-1754) podle projektu architekta Izidora Marceho Canavale. Sloupský kostel byl vysvěcen 27. října 1754 olomouckým kardinálem Ferdinandem Juliem. Součástí slavnostního vysvěcení bylo přenesení sochy Panny Marie Bolestné z došavadiho místa v kapličce na hlavní oltář.

Hned po postavení chrámu zažily poutě do Sloupu období velkého rozkvětu. Na tuto tradici se pak nejvíce navázalo v 19. století. Udržela se i po vzniku Československa v roce 1918, ale pouze do doby, kdy komunistický režim poutě a hlavně procesí zakázal.

Největší poutě se ve Sloupě konaly v pátek před Květnou nedělí na tzv. Květný pátek a třetí neděli v měsíci září; dále pochopitelně ve dnech mariánských svátků. Tak tomu bylo po desetiletí. Podle historických záznamů sloupský kostel navštěvovalo ročně na šedesát tisíc poutníků; spisovatel K. Eichler píše o tom, že v nejméně frekventovanějších předem stanovených poutních dnech přicházelo k Matce Bolestné až padesát procesí. Uvádí také místa, odkud poutníci přicházeli. Celkově lze konstatovat, že ve Sloupě se kromě procesí z přilehlých farností setkávali lidé s míst leží-

cích severně i jižně od Brna, ale také z blízké Hané a vzdáleného Slovácka nebo Valašska.

K nejnovější historii sloupského poutního místa patří korunovace milostné sochy Bolestné Panny Marie, která se konala 15. září 1996. Korunky posvětil papež Jan Pavel II. v Římě 8. května 1996.

Poutní tradice, po dlouhá léta komunistického útlaku potlačovaná, se opět obnovuje. Pro ty z vás, kteří byste rádi navštívili toto místo uvádíme, že **hlavní pouť ve Sloupě se koná na tzv. Květný pátek, který letos připadne na 3. dubna a další poutní dny jsou neděle od slavnosti Nanebevstoupení Páně do třetí neděle v říjnu**. Nedělní ms. jsou v 8.⁰⁰ hod a v 10.³⁰ hod. Odpoledne ve 14.⁰⁰ se můžete zúčastnit pobožnosti a svátostného požehnaní.

zpracováno dle farních materiálů

Vyber si život!

žádných mezi kromě těch, které určují mé touhy?... Je možné s tím vůbec souhlasit?

Když se díváme na svět, vidíme, že tento životní styl končí v pekelném kruhu, ve kterém vládne alkohol, sex a drogy, že tato zdánlivá volba života nutí vidět v každém člověku soupeře, že statky, které vlastníme jsou stále nedostačující; právě to vede ke kultuře smrti, když nás omrzí život a jsme zhroucení sami sebou, jak to dnes kolem sebe vidíme. Půvab této volby je iluzi, kterou nám připravuje ďábel. Ve skutečnosti tato volba stojí v rozporu s pravdou, protože nám představuje člověka jako boha, ale je to falešný bůh, který nezná lásku, ale jen svou vlastní osobu, který vše vztahuje na sebe... Tento druh volby je lži, protože staví Boha mimo, a tím vše deformuje...

Vyber si život!... to znamená: vyber si Boha. Ve skutečnosti On je životem: „Hled, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; když ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít..." (Dt 30,15-16) Podle Deuteronomia vybrat si život znamená: milovat Boha, sjednotit se s Ním v myšlení a přijmout Jeho vůli, odevzdat se Mu a jít v Jeho šlépějích... Ježíš nám ukazuje, jak si můžeme vybrat život: „Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej.“ (Lk 9,24) Kříž není popřením života, radosti a plnosti lidské existence. Zcela opačně, on je skutečný prostředek - způsob, jak život nalézt. Kdo si chce nechat život pro sebe a chce jej vlastnit, ten svůj život prohrál. Jenom když ztratíme sebe, pak nacházíme cestu k nalezení sebe a k nalezení svého života. Čím více lidé riskovali, že ztratí sebe, že se budou obětovat, čím více se učili na sebe zapomínat, tím více se jejich život stával bohatší a vznešený; stačí si připomenout Františka z Assisi, Terezií z Avily, Vincence z Paula, faráře z Arsu, Maxmiliána Kolbeho: to jsou skuteční učedníci, kteří nám ukazují cestu života, protože nám ukazují Krista. Oni nás mohou naučit vybrat si Krista a tím i život.

Kard. Joseph Ratzinger

Přeložil J.D. z dopisu z Abbey Saint-Joseph de Clairval 24.6. 1997

Zapři sám sebe

Jsou tomu přibližně tři roky, kdy z důvodu opravy fasády našeho farního kostela musela být předem opravena střecha. A proto, že si na ni již delší čas pochutnávala dřevomorka a jiný dřevokazný hmyz, musela být zcela nahrazena novou. A hned bylo starostí a práce jako na kostele. A jak to tak bývá, obvykle se na tak rozsáhlé rekonstrukce nedostává finančních prostředků. Je tedy třeba šetřit, kde se dá. Jedna z možností úspory finančních prostředků byla, že pouze kvalifikované práce provede odborná firma a pomocné práce provedou farníci brigádnicky.

Týden co týden svolával farní rada farníky na tuto brigádu, leč dostavili se pouze stále ti samí, většinou důchodci. Ostatním se nějak nechťelo anebo dávali přednost práci na svých příbytcích a pozemcích či dovolené.

Abych byl upřímný, ani já jsem se příliš na tuto brigádu nehrnul. Ale začalo mě poněkud hřyzat svědomí. A tak přece jen jsem zapřel sám sebe, odsunul své koničky a záliby na potom a na tuto brigádu jsem se přihlásil.

Bylo letní páteční ráno, když jsem došel ve stanovenou dobu ke kostelu, ale nikdo tam ještě nebyl, nebo to alespoň tak vypadalo.

Hledím tak na kostel a jeho okolí, když tu najednou odněkud shora zaslechnu: „Dobré ráno!“ Divím se tomu a říkám si: „Že by hlas Boží s hůry nebo se mi to jen zdá?“ Dnes už vím, že to byl skutečně hlas Boží, který mě oslovil a přivítal na této brigádě. Když jsem totiž pohlédl vzhůru, zahlédl jsem tam mezi korunami stromů na okraji již bývalé střechy našeho pana faráře, který kontroloval již provedenou část rekonstrukce krovu nové střechy. Opětoval jsem tento pozdrav a opatrně se vydal po starých točitých dřevěných schodech vedoucích na věž kostela vzhůru. Cestou jsem stále intenzivněji vnímal pomalý, ale pravidelný chod věžních hodin, ke kterým jsem se každým krokem blížil.

Musím říci, že jsem do té doby ještě nikdy v žádné kostelní věži nebyl. A tak jsem obdivoval velký hodinový stroj s obrovským kyvadlem a závažími se řetězy, jakož i čtyři obrovské ciferníky a tři k mému překvapení poměrně malé zvony, neboť alespoň podle zvuku, který vydávaly, jsem

se domníval, že budou větší. Když jsem potom vystoupil o několik schodů výše, ocitl jsem se náhle na obrovské půdě s rozsáhlými klenbami nad lodí kostela, nad kterými se rozprostírala nová část krovního systému střechy, která však nebyla ještě zcela dokončena. Zbývalo dokončit krov a střechu nad kněžištěm. Když jsem stál pod tou novou částí střechy, kam by se vešel velký taneční sál, vzbuzovalo to ve mně úctu a upřímný obdiv k vykonané práci tesařů.

Ilustrační foto: bB

Z ještě nedokončené střechy byl nádherný výhled do kraje. Na východě právě vstávalo rudé slunce, aby svými prvními paprsky ozářilo věž kostela. A tam dole, přibližně ve dvacetimetrové hloubce, se cosi maličkého, zcela nepatrného pohybovalo po úzkých pěšinách. Že by to byli mravenci? Ne, byli to obyčejní lidé, kteří spěchali za svou prací a svými povinnostmi a potřebami. A tu jsem si uvědomil jak jsou lidé při pohledu z této výšky maličci a jak maličci musí být při pohledu Boha z výšky Jeho majestátu. A přece se o každého stará.

Pracovalo se mi s ostatními brigádníky dobře a na další brigádu jsem přišel hned následující den a potom ještě několikrát. Nelze opomenout, že vždy jsem měl po této brigádě příjemný pocit z dobře vykonané prospěšné a potřebné práce pro Pána Boha, při které jsem rovněž našel nové přátele.

A práci doma, kterou jsem zatím nechal stát, jsem v pohodě také stačil dodělat.

Tato brigáda i ty následující jsou pro mě poznaním, že pracovat pro Pána Boha je užitečné a člověka to vždy o něco obohatí, a to jak v současnosti, tak i později na věčnosti, kdy mu to bude jistě přičteno k dobrému.

O katolické hrdosti

Být hrdý na to, že jsem katolíkem? Údem pravé Církve Kristovy? Cožpak to není ta Církev, která zorganizovala křížové výpravy, vyprovokovala pogromy na židy, zavedla inkvizici, mučení a upalování kacířů... cožpak se sám papež Jan Pavel II. neomlouval protestantům, mohamedánům a zvláště židům za všechna příkoří, kterých se jim v minulosti dostalo od katolíků?

Ano, toto jsou bolestné skutečnosti, produkt lidského hříchu, neboť Katolická církev je tvořena hříšnými lidmi. Je v pořádku, když Svátý otec se snaží alespoň symbolicky, když nelze jinak, napravit omluvou všechna bezpráví, kterých se od katolíků dostalo jiným. Ale jsou dějiny Církve jen dějinami krutosti a bezpráví? Žel, mnozí katolíci mají tendenci je takto vidět. Svátý otec Jan Pavel II. na loňském kongresu o křesťanských kořenech antijudaismu zklamal mnohé, když se sice omluvil židům za pogromy, ale zároveň neopomenul uvést, že antijudaismus nebyl naukou Církve. To je historická pravda, neboť existuje téměř 300 papežských bul ze středověku, které odsuzují jakékoliv pronásledování židů, na jejich obranu se stavěli církevní učitelé sv. Bernard z Clairvaxu a sv. Tomáš Akvinský. Dějiny křesťansko-židovských vztahů ve středověku zdaleka nebyly jenom dějinami pogromů, kdyby tomu bylo skutečně tak, potom bychom zde neměli paměti-hodnosti židovských ghet. Naopak je třeba ocenit toleranci středověkého křesťanského státu, který umožnil žit židům podle svého náboženství odděleně od křesťanské společnosti a tak si uchovat nejen svou víru, ale i národnost.

Polský prelát Waldemar Chrostowski, který vede komisi polského episkopátu pro dialog s nekřesťanskými vyznáními, polemizoval několikrát na stránkách týdeníku *Gość Niedzielny* s názory, že by se katolíci měli židům omluvit dokonce i za nacistický holocaust (!). Nebyli to přece katolíci, kdo zkonstruoval hrůzný plán vyvraždění židovského národa v plynových komorách, ale nacističtí bezbožníci, kteří mimo jiné též krutě pronásledovali Církev. Není pravda, že Katolická církev k holocaustu mlčela. Je možno doložit desítky protestů německého episkopátu proti rasistické

teorii nacistů, stejně tak i episkopátů dalších, zejména holandského. Stovky klášterů a dalších institucí Církve ukrývali židy podle pokynů a z iniciativy papeže Pia XII., o němž se vyjádřil nedávno zesnulý židovský rabin a filozof Pinchas Lapide, že na jeho počest by měl být v Izraeli vysázen les čítající milion stromů, neboť tolik činí počet židů zachráněných přímo nebo nepřímo díky iniciativě tohoto papeže. Ano, tady má katolík právo být hrdý na svou Církev.

A ještě v mnoha jiných směrech. Vzpomeňme, kdo provedl zcivilizování evropských národů, kdo způsobil změny v jejich mentalitě natolik, že rodina se stala základní buňkou společnosti, že v podvědomí lidí se zakódovala představa o nemorálnosti vražd a krádeží, krevní msty, otroctví, zabíjení nemluvnat apod. Vzpomeňme, že to byl právě odpad od Církve a od zjeveného náboženství, co vyvolalo hromadný pokles morálky, jenž skončil u hrůz totalitních diktatur a masových vražd nenarozených dětí. Dějiny Církve jsou posety tisíci a snad i miliony kanonizovaných i nekanonizovaných světců, kteří v ní a uprostřed ní dosáhli vysokého stupně mravní výše. Ano, katolík má být proč hrdý na svou Církev, hrdý na to, že je katolíkem. Nemluvit totiž o tom, co Církev přinesla dobrého tomuto světu, znamená popřít nadpřirozenou mravní sílu Evangelia, znamená říci, že Evangelium se vlastně neosvědčilo. Jenže ono se osvědčilo a způsobilo úžasný mravní pokrok navzdory hříšnosti jeho hlasatelů. To se nedělo mimo Církev, ale v Církvi a díky Církvi, a to je důvod opravdové katolické hrdosti a toho, aby katolík neměl menší ostych mluvit nadšeně a s radostí o všem tom úžasně kladném a ušlechtilém, co Katolická církev přinesla světu. Jistě, byly tam i hříchy lidí, ale zájem spravedlnosti a pravdy nutí bránit Církev tam, kde se jedná o vyslovené lži nebo zkreslení. Být hrdý na svou Církev není žádný triumfalismus, ale projev úžasu nad tím, co dokázalo na tomto světě během dvou tisíce let Kristovo Evangelium a jak veliká je Kristova moc, která je Láskou.

Milé děti,

před léty se v jedné francouzské obci narodil chlapec, kterému dali rodiče jméno Emil. Ale když povzrostl a chodil do školy, měli s ním doma i ve škole mnoho trápení.

Sám o tom později vyprávěl: „Byl jsem takovým rozpustilým a neposlušným chlapcem, že si rodiče se mnou nevěděli rady. Místo toho, abych šel do školy, utíkal jsem do lesa. Do kostela jsem také chodil neochotně a někdy jsem tam vůbec nešel. Maminka často plakala, když si sousedé přicházeli na mě stěžovat. Při jednom mém darebáctví učitel až onemocněl, tak velice jsem ho rozčílil. Říkal, že takového žáka ještě nikdy v životě neměl. Tatínek se často na mě hněval a káral mě, ale nemělo to na mě žádný účinek.

Jednoho dne místo toho, abych šel do školy, jsem zase utekl do polí. Nakonec mě tatínek našel a rozhněvaný mě vedl domů. Držel mě za ruku. Věděl jsem, co mě čeká. Lidé, kteří nás cestou potkávali, povzbuzovali tatínka, aby mě pořádně potrestal.

Náhle tatínek odbočil z cesty a zamířil ke kapličce mezi poli. U vchodu mě postrčil dopředu, před oltářík, nad kterým se na obraze dobrotivě usmívala Matka Boží. „Klekni si, darebáku!“ poručil mi a pak se obrátil k Panně Marii a řekl: „Matko Boží, vezmi si toho darebáka, protože já už nevím, co si s ním počít! Ty si ho vychovej, aby jednou neskončil na šibenici.“

Ta slova na mě udělala obrovský dojem. Byl jsem jimi zasažen mnohem víc, než kdybych

dostal pořádný výprask. Panna Maria na obraze se na mě stále laskavě usmívala.“

A co bylo dál?

Emil pokračuje ve svém vyprávění: „Napadla mě myšlenka: Když mě tatínek odvezl Matce Boží, musím ukázat, že ona udělá ze mně lepšího člověka.“

Panně Marii se to skutečně podařilo, dokonce skvěle.

Emil se za její pomoci změnil k nepoznání. Začal poctivě chodit do

školy a učit se. Ukázalo se, že je to nadaný chlapec. Dokonce se pak dostal na studia. Cítil přitom v srdci touhu stát se knězem a misionářem. Misionáři přicházejí do krajů, kde lidé ještě neznají Krista, podobně jako to dělali apoštolové. Přicházejí tam proto, aby se ti lidé o něm dověděli, aby poznali Jeho lásku a aby se také mohli stát křesťany.

Emil se po dokončení potřebných studií stal knězem a byl poslán jako misionář do Kanady mezi Indiány. Při jeho příchodu byla většina tamějších Indiánů ještě pohanská, koncem jeho života byli skoro všichni křesťané. Působil v severní části Kanady, kde je mnohem větší zima než u nás.

V krajině pokryté spoustami sněhu ujel každý rok tisíce kilometrů na lyžích nebo na sáních taženými psy.

Později ho Svatý otec ustanovil biskupem pro tamější oblast. Emil Grouard (tak se jmenoval celým jménem)

pokračoval pak ještě několik

desítek let v misijní práci jako biskup. Za své biskupské heslo si zvolil slova: „Ty jsi moje Matka a já jsem tvůj syn.“ Ve své apoštolské práci se vždycky snažil šířit úctu a lásku

Neposlušný syn

k Panně Marii. I státní úřady viděly, že vykonal mnoho dobrého pro celou oblast, a tak jako uznání a na paměť jeho působení nazvaly jedno město v severní Kanadě jeho jménem „Grouard“.

Vy, děti, které čtete tento článek, jistě netrápíte maminku a tatínka a ve škole tak, jak to dělal Emil, dokud byl ještě tím darebákem. Ale i pro každého z vás Pán Bůh připravil krásný plán pro váš život. Panna Maria vás má všech-

ny nesmírně ráda a chce vám pomáhat ve všem, aby se ten krásný Boží plán uskutečnil. Budme takovými jejími dětmi, aby z nás vždycky mohla mít radost. A abychom se s ní - i s Emilem - jednou shledali ve věčné radosti.

Váš P. Bohumil Kolář

P. S. Rozloha Arcidiecéze Grouard je dnes 225 tis. Km² a čítá na 120 tis. obyvatel z čehož je 40 tis. katolíků.

DĚTI A TELEVIZE

Sledujeme-li příčiny destrukce morálních hodnot mladého člověka, můžeme vidět, že působení televize, video programů a nevhodných filmů zde hraje velmi negativní

roli. Velké množství drastických a morálně zhoubných situací oslabuje nervovou soustavu dětí a vede k deformacím v mnoha směrech. Násilí i prezentace negativních hrdinů je stálou součástí těchto programů. Dětská psychiatrie, studující vlivy televizního i filmového násilí na děti i na adolescenty, shledali, že mladí diváci mohou:

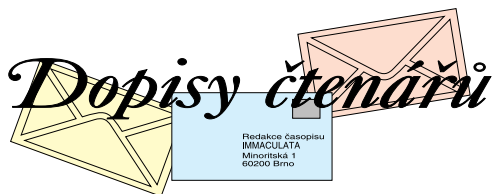
1. Limitovat násilí, které vidí na obrazovce.
2. Ztotožňovat se s některými charaktery, oběťmi nebo násilníky.
3. Stát se imunní a necitliví k hrůzám násilí.
4. Postupně přijmout násilí jako způsob řešení problémů.

Intenzivní dívání se na televizní násilí způsobuje u dětí zvýšenou agresivitu. Děti, které se dívají na programy, kde jsou předváděny násilnosti velmi realisticky, násilnosti se často opakují a agrese není potrestána, opakují pak ve zvýšené míře to, co viděly. Vliv násilnictví v televizních a video programech se může projevit na chování dětí okamžitě nebo až po letech. Mladí lidé mohou být ovlivněni, i když celková rodinná atmosféra neproказuje tendence k násilí. Jak mohou rodiče chránit své děti? Chci uvést alespoň několik způsobů:

1. Pozorně dohlížet, na jaké programy se děti dívají.
2. Omezit čas, který u televize stráví.
3. Nenechat je dívat se na násilnické programy.
4. Nepropadnout zlovyku přepínat z jednoho programu na druhý bez předchozího výběru.
5. Vysvětlit dítěti, že přestože herec nebyl zraněn nebo zabit, ve skutečném životě taková agrese znamená bolest nebo smrt.
6. Vyslovit před dětmi nesouhlas s násilnostmi a vysvětlit jim, že tak se nemohou řešit problémy.
7. Spojit se s dalšími rodiči kamarádů dětí a společně se domluvit na programech, na které se budou děti moci dívat.
8. Motivovat děti ke tvůrčí činnosti, která je odvádí od konzumního stylu života.
9. Sednout si s dětmi a hovořit častěji o jejich prožitcích, radostech i bolestech.

Sledování násilnických programů v dětech stimuluje zvířecí instinkty. Ztotožnění se se silnými vede k překonání vlastní bezmocnosti a slabosti. Bolest, mučení a strach obětí dodává narušeným typům dětí i mladých lidí pocit síly a jistý pocit rozkoše. Je jisté, že bez přísného programu morální výchovy, bez aktivní kultivace sebekontroly a přijetí pravidel společnosti vyhrávají u dětí špatné sklony a tendence. Děti potřebují autoritu. Autoritu milující, zdravě přísnou i důslednou.

Z knížky „Domov prožít, domov vytvářet“ od
Doc. Dr. Rudolfa Smahela

Vážená redakce,

již dva roky si kupuji Váš časopis Immaculata a snad v každém čísle nacházím jeden či více článků, ze kterých čerpám útěchu, posilu i radu pro řešení svých problémů a stále sílící důvěru v Boha a Jeho ochranu pro sebe i celou mou rodinu. Už několikrát jsem se rozhodoval a nyní toto své rozhodnutí uskutečňuji, že Vás požádám o pomoc a Vaším prostřednictvím i všechny členy Rytířstva Neposkvrněné o pomoc v modlitbách za syna i jeho celou rodinu. Můj syn totiž ve své víře, v níž jsem se ho snažila vychovávat stejně jako ostatní dvě děti, velice zvládněl. Nechápe, či ve svém pohodlí nechce pochopit, že je třeba od Boha nejen brát, ale též dávat a obětovat (do kostela nechodí - jen o velkých svátcích, k činné víře nevede ani své děti - „dětí se nemají k ničemu nutit, když samy nechtějí“ - v Boha sám věří, ale jinak než já -) to jsou některá z jeho slov. Nemám bohužel tolik schopností, abych ho dokázala o chybnosti těchto jeho názorů přesvědčit, a tak se jen modlím a věřím, že Pán a Bůh náš mě vyslyší a dá nejen jemu, ale i jeho ženě poznat, co je správné, a přitáhne ho i s jeho blízkými k sobě celé a trvale. A o tyto modlitby prosím i Vás.

Helena

Vážení,

pozdravuji Vás a sděluji Vám, že jak jsem si přečetla Vás časopis Immaculata č. 34, tak jsem se hned začala modlit růženeček „Maria pomoz, přišel čas“ za tu malou Marušku, co jí tvrdnou kosti. Modlím se jej každý den a pevně věřím, že Panna Maria se přimluví za její uzdravení.

Marie

Vážená redakce Immaculaty!

Velmi Vám děkuji za každé nové číslo tohoto časopisu. V čísle 6/97 jsem nalezl papírek, kde se mne ptáte, zda Immaculatu čtu. Opravdu ji čtu, a to velmi rád, a mnohokrát si ji i maminka s chutí přečte. Bohužel nemohu finančně přispět, neboť doposud nevydělávám. Pán Bůh zaplať za každé nové číslo!

Velmi se mi líbí na začátku každé Immaculaty báseň k Panně Marii. Báseň mám velmi rád, a tak mne každá z nich opravdu potěší.

I úvodní slovo je velmi poučné a pěkné. Poučí a nasměrovává na tu správnou cestu k Bohu. Velmi pěkné je i čtení na pokračování o p. Maxmiliánovi. Nemohl jsem se vždy dočkat na další pokračování, a tak mne mrzelo, že už kniha skončila. Snad ale bude zase jiné, další čtení o tomto světci. Také článek „Důstojnost Matky Boží“ mne velmi zaujal. Tento článek ukazuje, jak byl o. Maxmilián hluboce s Neposkvrněnou duchovně spjat. Velmi pěkný je i seriál „Neposkvrněná a její medailka“. Ještě víc mne seznámil s Kateřinou Labouré, Pannou Marií a s medailkou. Líbil se mi také článek „Minorité ve Švédsku“. Dobře mne seznámil se situací a životem v této zemi. Pěkný byl také článek „Oživujeme kapličky a Boží muka“. Zvláště množství fotografií kapliček a Božích muk z různých částí republiky mne potěšilo. Velmi dobré na zamyšlení je od Matky Terezy „Kým je Ježíš pro mne?“ Ukazuje, že Matka Tereza je opravdu velkou světicí.

Srdečně Pán Bůh zaplať za každé nové číslo a přeji Vám, abyste stále zlepšovali kvalitu časopisu!

S modlitbou

Antonín Maria Dolák - 13 let

Drazí přátelé,

píší Vám na základě dopisu paní Jaroslavy z Immaculaty č.35, kde jmenovaná píše o tom, že nebude moci z finančních těžkostí časopis platit.

Vím jak mnohdy takový časopis potěší a pomůže najít sílu, zvláště když se člověk ocitne v těžkých životních situacích. Časopis se tak někdy stává jediným stykem s okolním světem, s druhou rodinou, když člověk prožívá osudy čtenářů, ztotožňuje se s aktéry různých povídek a reportáží. V takovém případě je odloučení od časopisu zavřením dveří okolního světa.

Rozhodl jsem se proto zaplatit jedno roční předplatné, třeba právě pro paní Jaroslavu, která mne k tomuto skutku motivovala.

Dále bych chtěl poděkovat za dobrý časopis a jeho lidový obsah. Děkuji také Panně Marii za každodenní pomoc a prosím Ji o dar pravé lásky.

A.

Zprávy z redakce

Milí čtenáři,

ke konci minulého roku a s prvním letošním číslem jsme poslali některým z Vás, kteří jste už delší dobu neměli zaplacené předplatné, upomínku. V upomínce jsme Vás prosili, abyste se ozvali a sdělili nám, zda Vám časopis dochází a zda máte zájem ho dále odebírat a pokud Vám to finanční situace dovolu- je, abyste poslali nějaký dar. Obávali jsme se totiž situace, kdy časopis v některých případech sice na adresu dochází, ale tam není o něho zájem a končí někde na hromadě s písemnostmi nebo v koši.

V odpovědi na tyto upomínky nám přišlo jisté množství dopisů nebo vzkazů a jedním z nich byl i dopis paní Jaroslavy, jež jsme uveřejnili.

Ani jsme netušili jaká bude Vaše reakce. Na spoustě složenek jsme našli vzkaz „za paní Jaroslavu“ a přišlo též několik dopisů, kde nám píšete, že byste rádi předplatili časopis pro paní Jaroslavu (viz dopisy čtenářů).

Pán Bůh Vám zaplat' za Vaši štědrost i za štěd- rost Vás všech, kteří jste ke svému předplatnému přidali i něco navíc. Chtěli bychom Zna znovu uji- stit, že pokud nás někdo poprosí o zaslání časo- pisu, jež si nemůže z finančních důvodů předplatit, budeme mu časopis, v rámci našich možností, po- silat zdarma. Zatím jsme nikomu nebyli nuceni přestat časopis posílat.

Zde však bychom chtěli poprosit ty z Vás, kteří jste dostali upomínku, abyste se nám ozvali, aby- chom měli jistotu, že časopis přichází na místo, kde je o něj zájem. Děkujeme.

Na druhé straně jsme si také vědomi, že v rámci expedice může dojít k jistým omylům, za které se Vám omlouváme. V takovém případě Vás prosíme, abyste nám napsali (nebo zatelefonovali na tel.: 05/ 42 21 48 63), kolik výtisků bylo objednáno a kolik a kdy Vám došlo (nebo nedošlo). To nám pomůže rychle a přesně odstranit vzniklé nedo- statky.

Těšíme se na každou Vaši zprávu či dopis.

POKOJ A DOBRO!

redakce.

Poděkování

S radostí děkuji naší Nebeské Matičce za celou „sérii“ zázraků, ke kterým u nás v rodině došlo v průběhu jednoho roku. Pro zajímavost některé z nich uvádím:

- 6.12.1996: při poutní mši sv. mi otec biskup F. Radkovský udělil svátost biřmování. Byla jsem jed- níná jako výjimka při této příležitosti.

- 7. února 1997: došlo ke křtu obou mých vnou- čat (6 a 5 roků) a já jsem jejich kmotrou.

- 12.7.1997: mi náš pan farář P. Klika poskytl perfektně první pomoc a tím zachránil pozemský život. Toto velice kladně ohodnotil i můj ošetřují- cí lékař. Při poděkování se pan farář jen usmál a podotkl skromně, že byl jen „nástrojem Vyšší moci“. Vím, je také velký ctitel Panny Marie, ale Ona jistě dovolí, abych touto cestou P. Klikovi po- děkovala ještě jednou.

- 6. září 1997: můj bratr a švagrová (oba do konce r. 1996 - ateisté) po 17 letém vzorném man- želství uzavřeli navíc ještě církevní sňatek.

Děkuji Ti, Maria, za Tvou něžnou ochranu.

čtenářka z Aše

Jsem členkou Rytířstva Neposkvrněné a dlou- holetou čtenářkou vašeho časopisu Immaculata.

Chci splnit slib, který jsem dala Panně Marii, Matce Boží a naší nebeské Matičce a prostřednic- tvím Vašeho časopisu Jí veřejně poděkovat za všechnu pomoc a milosti, které jsem Jejím pro- střednictvím obdržela. Je toho hodně a nedá se to všechno ani slovy vypsát. Zvláště však chci poděko- vat naší milé Matičce, Panně Marii, Matce ustavič- né pomoci za vyslyšení mých proseb v době nemo- ci mého manžela. Ačkoliv manžel již pár roků nebyl úplně zdrav, po menší mozkové příhodě, připojila se k tomu všemu ještě zákeřná nemoc - rakovina. Vyjádření lékařů byla: bohužel, přišel již pozdě. Po vyoperování nádoru a radioaktivní terapii následo- vala kontrola a po půl roce další kontrola. Obě s vý- sledkem negativním. Zatím to vypadá dobře.

Za to všechno vděčím a nepřestanu děkovat naší dobré a milé Matičce Panně Marii a Ježímu Synu, našemu Pánu, Ježíši Kristu.

Je ještě jedna věc, co mi leží na srdci a velice mě bolí. Je to naše dcera, která přestala chodit do kostela a přizpůsobila se tak svému manželovi, ačkoliv jsou oba katolíci. nepomáhá ani domluva. Stále se modlím k Panně Marii za obrácení hříšníků, zvláště těch našich mladých a prosím o dar víry pro ně. Všechno odevzdávám do rukou Panny Marie a důvěřuji Ji.

„Když těžký kříž mě tíží, s důvěrou klesám k nohám Tvým...“

kdo o pomoc Tebe žádá, každého slyšíš hlas, pomohlas Matičko, pomůžeš zas...“

Ještě jednou za všechno děkuji Panně Marii, naší nebeské Matce a Pánu Ježíši a prosím o další pomoc a milosti, které stále potřebujeme pro celou rodinu.

Vaše čtenářka

Chtěla bych z celého srdce poděkovat naší Nebeské Mamince, Panně Marii, za vyslyšení prosby a uzdravení malé Michalky. Tato holčička byla do osmi měsíců docela zdravá, potom však lékaři objevili zhoubný nádor v bříšku, který nebylo možno operovat a který velice rychle rostl. Když byla Michalka přijata do nemocnice, vypadalo to, že má naději na pouhých pár týdnů života.

A tak jsem se, s mnoha svými známými, začala modlit a s velikou důvěrou jsme prosili Pannu Marii o uzdravení Michalky. Od začátku jsem cítila, že je Panna Maria s námi a věřila jsem, že naše prosby budou vyslyšeny, i když zdravotní stav Michalky byl stále vážnější.

Během dlouhého pobytu v nemocnici byla opakovaně léčena chemoterapií, pak ozařováním a nakonec se lékaři rozhodli pro poslední možnost - transplantaci kostní dřeně. Brzy po ní dostala Michalka těžký zápal plic a celkový stav se natolik zhoršil, že byla v bezvědomí převezena na ARO, kde několik dní doslova bojovala o život.

S bezmeznou důvěrou jsem znovu všechno svěřila Panně Marii... a Michalka se začala uzdravovat. Brzy byla propuštěna z nemocnice a za dva měsíce při kontrolním vyšetření lékaři zjistili, že všechny nádorové buňky jsou mrtvé.

Michalka začíná běhat a je to krásná a veselá holčička.

Díky Bohu! Díky Tobě, Maria!

Upřímné díky všem, kdo se za Michalku vroucně a vytrvale modlili.

Hana

Vážená redakce a ctitelé Panny Marie,

v říjnu onemocněl můj synovec (22 let) nebezpečnou chorobou. Celá rodina se proto za jeho uzdravení modlila. Já jsem chodila na Fatimské poutě do Žarošic, kde nám kněz řekl, že těm, kdo budou tyto poutě navštěvovat Panna Maria přislíbila pomoc. Při vzpomínce na tento příslib jsem prosila Pannu Marii a Ježíše o pomoc. Zároveň jsem slíbila, že se budu modlit růženec.

Synovec jel po týdnu na vyšetření a tam mu řekli, že se nemoc zastavila. Dnes je úplně mimo nebezpečí.

Touto cestou chci Panně Marii a Ježíši poděkovat za splnění slibu. Velmi moc děkuji.

Anežka Hanáková

Vážená redakce,

moje dcera onemocněla, dlouhou dobu byla na neschopence a stále jí nebylo dobře. Nakonec, že musí do nemocnice. Byla ve velmi špatném stavu a nakonec jí lékaři něco našli, z čehož jsme měli hrozně velký strach a dcera už myslela na tu nejhorší nemoc. Ale já jsem se obrátila k Panně Marii. Stále jsem se modlila růženec a prosila Pannu Marii o pomoc pro moji dceru. A vím a věřím, že mě moje nebeská Matka vyslyšela. Dcerce se zdravotní stav upravil a zatím je v pořádku.

Moc a moc děkuji Panně Marii naší Nebeské Matce, ve které mám velkou oporu.

Josefka

Děkuji Panně Marii a sv. Antonínu z Padovy za vyslyšení prosby v těžké situaci, ve veliké úzkosti a strachu.

čtenářka ze severních Čech

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

● Nový „kulturní boj“

Deset katolických biskupů a třicet reprezentantů dalších křesťanských církví v USA podepsalo dokument, v němž se upozorňuje na nový „kulturní boj“ tzv. demokratického světa proti křesťanství. Poukazuje se zejména na nedostatky v zákonodárství, kdy se nejen povolují vraždy nenarozených dětí, ale ochránci nenarozeného života nejsou chráněni proti represím, k nimž dochází v USA, ale i v jiných demokratických státech stále častěji. Podobný vývoj podle těchto církevních představitelů probíhá i v otázce eutanázie. Jmenování duchovní odhalují povážlivé nedostatky zákonodárství demokratických států i v tak choulostivých otázkách, jakými jsou drogy, rasová nenávisť, propagace násilí a pornografie. Odpůrci těchto zrůdností jsou často vykřičeni jako „fundamentalisté“, „extremisté“ a „odpůrci demokracie“. Tím se vytváří podle signatářů dokumentu precedens pro novou diktaturu, i když v demokratickém hávu, v němž se budou vyskytovat tak jako v totalitních diktaturách vězňové svědomí, kteří se „provinili“ podle platných zákonů pouze tím, že měli odvahu veřejně protestovat proti potratům nebo pornografii.

Podle Fels R. Malý

● Odpůrce potratů žádá o azyl na nunciatuře

Francouzský 68 letý dětský lékař Xavier Dore, který byl zatčen při protipotratové demonstraci a jemuž hrozí až 8 měsíců vězení nepodmíněně, požádal o politický azyl na vatikánské nunciatuře v Paříži. Policejní prefektura francouzské metropole mu umožnila svobodný odchod z vězení na nunciaturu. Jde o první případ tohoto druhu v historii. Dr. Dore je dlouhá léta známý svým neúnavným bojem za práva nenarozených dětí na život. Již v roce 1996 byl zatčen při jedné nenásilné protipotratové manifestaci, kdy se její účastníci modlili před interrupční klinikou. Francouzské zákonodárství zakazuje totiž pod trestem vězení jakékoliv kladení překážek lékařským zákrokům, za něž jsou považovány též interrupce. Modlitební demonstrace před klinikou je francouzskými prokurátory a soudci označována za naplnění skutkové podstaty „kladení překážky“. Loni v listopadu byl dr. Dore zatčen podruhé.

Podle pramenů R. Malý

● Kardinál Meisner o svátosti smíření

„Proč dnes lidé vyhledávají raději psychiatra než nejbližší zpovědnici? Je pozoruhodné, že s mizející zpovědní praxí se v německé církvi nadměrně rozšířily psychologické poradny. U psychiatra nebo psychologa musím být nemocný, před Bohem musím být hříšník. Právě to lidé nechtějí uznat, že jsou hříšníci. Proto se jim nedostává odpuštění, života a milosti. S mizejícím pokáním mizí také radost, která je ovocem svátosti smíření. Příčinou je pýcha, která člověku namlouvá, že není hříšník, že je pouze nemocný.“

Ztráta smyslu pro svátost smíření souvisí též se ztrátou smyslu pro sakramentalitu Církve. Pro mnohé je ona jenom zbožným spolkem, k němuž se může vystoupením obrátit zády, když se mi to či ono nelíbí. Ve skutečnosti není Církev žádnou organizací, nýbrž organismem. Mé selhání, má vina a můj hřích zmenšují sílu a energii Církve, zatímco já svým následováním Krista mohu toto všechno rozmnožit. Hledejme znovu svátost smíření, pokání a nalezneme se znovu jako obnovení lidí v obnovené Církvi.“

Předneseno na zasedání Biskupské konference Německa,

přeložil a redakčně zkrátil -rm-

● Kancléř Německa Helmut Kohl řekl, že snahy odstranit náboženství ze škol jsou velkým skandálem. „Kancléř říká pouze to, co je napsáno v ústavě - vysvětluje poslanec Norbert Geist z CSU. - Naše děti nesmí žít bez náboženství. Ateistický stát, jenž existoval za Hitlera a později v době NDR, přinesl katastrofální efekty.“

„Žycie“ 4.11.1997

● Ugandští biskupové po návštěvě „ad limina“ papeže Jana Pavla II. udivení jeho postavou prohlásili: „Vracíme se plní naděje, povzbuzeni starým bojovníkem, který navzdory své únavě udržuje v Církvi i ve světě mys naděje.“

Fam. Chrét. 23.10.1997

● Kubánská vláda dala 26 kněžím a 30 řeholním sestrám ze Střední a Latinské Ameriky povolení vstupu do své země. Tato skutečnost je hodnocena jako průlom v dosavadním postoji vlády.

RN 2/98

OBSAH

Dvě jména	3
Život sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů	7
Pod ochranou svatého Josefa	8
Velikost a svatost	10
Katechetka z Bavorska	11
Fatima stále aktuální	12
Kázání k fatimskému dni	13
Píseň doktora Nagaje	16
Rekli o Bohu	17
Zázrak v Lanciáno a turínské plátno	18
Svědectví ze života kněží	20
Ale já vám říkám...	22
Vyznávám své hříchy...	23
Poutní místo Sloup v Moravském krasu	24
Vyber si život.	25
Zapři sám sebe	26
O katolické hrdosti	27
Neposlušný syn	28
Děti a televize	29
Dopisy čtenářů	30
Zprávy z redakce	31
Poděkování	31
Zprávy	33
Obsah	34

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 2/1998, ročník VII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte

var. symbolem, což je „vaše číslo“

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1998: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za slovy „**vaše číslo**“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chce se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

*Každý, kdo bude vzývat Jméno Páně, bude spasen!
Jak Ho však mohou vzývat, když v Něho neuvěřili?
Jak o Něm však mohou slyšet bez hlasatele?*

Řím 10,13-14

Pokud tě zajímá řád svatého Františka z Assisi
a chceš získat přesnější informace, napiš na adresu:
o. Kryštof Skibiński, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava

Kristus vstal z mrtvých!
Aleluja!

Požehnané Velikonoční svátky přeje redakce